

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΑ΄
ΜΑΪΟΣ 2016
Αρ. Φύλ. 845

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 845, ΜΑΪΟΣ 2016

Ιδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

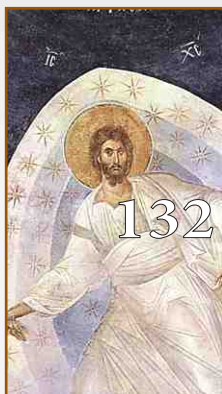
Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρον: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ζωντανή μαρτυρία Ανάστασης	131
Ό Χριστός ανέστη!	132
Ανάσταση, ό ήλιος τών αστέρων	134
Ή δική Του καί ή δική μας ανάσταση	135
Ψαλμός 128ος:	
Άπυρόβλητος ό λαός τοῦ Θεοῦ	136
«Καθώς παρέδωκαν ήμιν...»	138
1204: Ή ἀρχή τοῦ τέλους	140
Λεοντόκαρδη καπετάνισσα τοῦ '21	141
Άπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	144
Το συνεσταλμένο παιδί	146
Ί. Α. Νικολαΐδης (1930-2016)	148
Έκσταση (διήγημα)	149
Τίκ τάκ, τίκ τάκ, καρδούλα νά χτυπᾷς	152
Σέ μία ἐπιτήρηση	153
Έκδηλώσεις τῆς Αδελφότητος	155
Όχι στό ξεπούλημα τῆς Μακεδονίας	156
Συζητώντας τά γεγονότα	158

Ζωντανή μαρτυρία Ανάστασης

Χριστός ανέστη, φίλοι καί αδελφοί μας αναγνώστες!

Μήνυμα χαράς, αύρα ζωής, ελπίδας καί αισιοδοξίας αποπνέει αυτή ή παναρμόνια Ιαχή τής πίστεως μας. Αναγγέλλει τήν ολοκληρωτική κατάργηση τοῦ θανάτου, διότι μέ τήν ἀνάστασή του ὁ Χριστός ὄχι μόνο τόν ἐξαφάνισε τόν θάνατο ἀλλά καί τό ὄνομά του ἄλλαξε: Στήν καινή κτίση τῆς Ἐκκλησίας αὐτό πού ἄλλοτε λεγόταν θάνατος ὀνομάζεται πλέον κοίμηση, ὕπνος, ἀναχώρηση ἀπό τήν παρουσία ζωῆ στήν αἰώνια, τήν τέλεια καί πανευτυχῆ. Ὁ θάνατος συμμάζεψε τή φοβέρα του μπροστά στή ζωοπάροχη ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου. Τό σκοτεινό μνῆμα ἔγινε πλέον ὁ φωταγωγός πού φέρνει ὡς τίς κατάπικρες καρδιές τό φῶς τῆς αἰωνιότητος, ἡ ἐγγύηση τῆς δικῆς μας ἀνάστασης. Κι ἔχουμε τώρα πιά ἐμεῖς οἱ θνητοί τήν ἀκαταίσχυτη ἐλπίδα πού διατυπώνει ἡ ὁμολογία: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Εἶναι γεγονός μυριαποδεδειγμένο ὅτι ὁ τάφος ὅπου οἱ φαρισαῖοι ἔκλεισαν τόν Ἰησοῦ Χριστό ἄνοιξε «τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, ὁρθρου βαθέως» (Λκ 24,1) καί διατρανώνει διαχρονικά τή νίκη τῆς ζωῆς. Ὁ νασωραῖος Ἰησοῦς, τόν ὁποῖο οἱ σταυρωτές χαρακτηρίσαν «πλάνο» (βλ. Μθ 27,63), εἶναι Θεάνθρωπος, ἡ ἴδια ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Παραμένει «Ζῶν» στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων πού ἀσπασθηκαν τόν σταυρό του καί ἔβρεξαν μέ δάκρυα εὐγνωμοσύνης «τόν τύπον τῶν ἡλῶν» (Ιω 20,25). Ζωογονεῖ νεκρές συνειδήσεις καί ἀνασταίνει ψυχές ἀπό τά μνήματα τῶν παθῶν, χαρίζει τήν πνευματική ἀνάσταση, πού ἐγγυᾶται τήν μέλλουσα.

Ἀλλά ἐπειδὴ ὁ Θεός μᾶς ἐπλασε ἐλεύθερους καί σέβεται ἀπόλυτα τήν προσωπική μας ἐλευθερία, ἡ πνευματική ἀνάσταση ἀπαιτεῖ τήν προσωπική συνεργασία τοῦ καθενός ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἀναστάντα Κύριο, τήν ἀπόφασή του νά ἀρνηθεῖ ὅλα ἐκεῖνα πού νεκρώνουν τήν ψυχή, νά ἀλλάξει τρόπο ζωῆς, δηλαδή νά μετανοήσῃ. «Σήμερα Πάσχα καί Λαμπρή, σήμερ' ἀλλάζει ὁ κόσμος», διαλαλεῖ ὁ λαϊκός ποιητής ἐκφράζοντας κατὰ τόν καλύτερο τρόπο τήν ἀναγέννηση πού χάρισε στήν οἰκουμένη ἡ νίκη τοῦ Θεανθρώπου πάνω στόν θάνατο. «Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καί εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ», ψάλλει θριαμβευτικά ἡ Ἐκκλησία καί μᾶς καλεῖ νά γιορτάσουμε τό «καινὸν πάσχα», τή διάβαση ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου στή ζωή τῆς ἐλευθερίας.

Μένει στήν ἐλεύθερη ἐκλογή τοῦ καθενός νά ἀκολουθήσῃ τόν Ἀναστάντα. Νά Τοῦ ἐπιτρέψῃ νά συντρίψῃ Ἐκεῖνος τά δεσμά, νά πάρῃ ἐπάνω Του τό βαρὺ φορτίο τῆς ἀμαρτίας, γιά νά μπορέσῃ ὁ λυτρωμένος πλέον ἄνθρωπος νά βαδίσει τόν δρόμο τῆς ἀθανασίας, τῆς ἀτέλειωτης καί τέλειας ζωῆς, πού ὁ Χριστός ἄνοιξε γιά μᾶς, νά γίνει κι ὁ ἴδιος μιᾷ ζωντανῇ μαρτυρίᾳ ὅτι «ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος».

Ὁ Χριστός ἀνέστη!

Γιορτάζουμε καί πανηγυρίζουμε οἱ χριστιανοί αὐτή τήν περίοδο τό μεγαλύτερο γεγονός στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστός πέθανε, ἀλλά δέν μπόρεσε ὁ Ἄδης νά τόν κρατήσῃ δέσμιοῦ του. Τρεῖς ἡμέρες μετά τόν θάνατό του ἀνέστη ἀπό τούς νεκρούς. Οἱ ἄπιστοι βέβαια χλευάζουν τήν πίστη μας στήν ἀνάστασή του. Τήν χλευάζουν διότι θά τοὺς συνέφερε νά μήν ἀνασταινόταν ὁ Κύριος, νά μήν ἦταν ἀλήθεια ὅσα εἶπε. Διότι ἡ ἀνάσταση ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ αἰώνιος καί παντοδύναμος καί ἀδιάψευστος Θεός. Ὅμως ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι ἀναστήθηκε, διότι ὑπάρχουν γιά τήν ἀνάστασή του πολλές καί ἔγκυρες μαρτυρίες.

Λέει ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς στήν ἀρχή τῶν Πράξεων ὅτι ἀφοῦ ἀναστήθηκε, ὁ Κύριος, ἐμφανιζόταν στοὺς μαθητές του ἐπὶ 40 ἡμέρες «συναλιζόμενος αὐτοῖς» (Πρξ 1,3-4). Ὁχι ἀπλῶς τοὺς ἐμφανιζόταν, ἀλλά ἔφαγε καί ἤπιε μαζί τους. Αὐτό σημαίνει ἡ μετοχή «συναλιζόμενος». Ἐμφανίσθηκε πρωί καί μεσημέρι. Ποτέ δέν ἐμφανίσθηκε βράδυ. Ἐμφανίσθηκε σέ ἓνα, σέ δύο, σέ ἐπτὰ, σέ δέκα, σέ ἑνδεκα, σέ πεντακόσιους. Καί γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Κορινθίους ὅτι πολλοί ἀπ' αὐτούς τοὺς πεντακόσιους, πού τόν εἶδαν καί τόν ψηλάφησαν, ζοῦν ἀκόμη (βλ. Α' Κο 15,6). Εἶναι σάν νά τοὺς λέει: «Πηγαίνετε νά τοὺς ρωτήσετε».

Πόσο πειστικές ἦταν αὐτές οἱ ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ φαίνεται ἀπό τό γεγονός ὅτι αὐτοί πού τόν εἶδαν, οἱ μαθητές του, κήρυξαν τήν ἀνάστασή του σ' ὅλο τόν κόσμο. Καί ὄχι μόνο τήν κήρυξαν καί τήν διατράνωσαν ἀλλά πλήρωσαν γι' αὐτό τό κήρυγμά τους μέ τήν ἴδια τήν ζωή τους, μέ τό αἷμα τους.

Ὅρισμένοι βέβαια θά ποῦν ὅτι εἶναι πολλοί αὐτοί πού ὑπερασπίζονται μέ τό αἷμα τους τήν σαθρή ἰδεολογία τους. Καί πράγματι οἱ αἰῶνες ἔχουν

Τί σημαίνει ἡ
ἀνάσταση
τοῦ Χριστοῦ
γιά μᾶς;
Σημαίνει
ὅτι ἡ τραγωδία μας
ἔλαβε τέλος.
Καί ἡ πιό μεγάλη
τραγωδία
τοῦ ἀνθρώπου,
ἡ πιό φοβερή,
εἶναι ὁ θάνατος.

νά επιδείξουν πολλούς τέτοιους μάρτυρες πού θυσιάσθηκαν γιά τά μάταια «πιστεύω» τους. Άλλο ωστόσο ή ιδεολογία καί άλλο τά γεγονότα. Ή ιδεολογία έχει σχέση μέ τόν νοῦ καί ὁ νοῦς μπορεῖ νά πλανηθεῖ, τά γεγονότα ὅμως ἔχουν σχέση μέ τίς αἰσθήσεις καί οἱ αἰσθήσεις δέν πλανῶνται. Δέν πεθαίνει ποτέ κανείς γιά ἓνα τέτοιο παραμῦθι. Κι ὅμως γι' αὐτό τό «παραμῦθι» πέθαναν μέ μαρτυρικό θάνατο πολλοί, πάρα πολλοί ἀπό τούς μαθητές τοῦ Κυρίου.

Άλλά τί σημαίνει ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γιά μᾶς; Σημαίνει ὅτι ἡ τραγωδία μας ἔλαβε τέλος. Καί ἡ πιό μεγάλη τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πιό φοβερή, εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ θάνατος λοιπόν μέ τήν ἀνάστασή Του συνετρίβη, δέν ἔχει πλέον ἐξουσία καί ἰσχύ. Μπορεῖ γιά ἓνα διάστημα νά βασιλεύει ἀκόμη, μπορεῖ νά πεθαίνουμε -καί θά πεθάνουμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μέχρι τόν τελευταῖο (βλ. Ἑβ 9,27)-, ἀλλά δέν θά πεθάνουμε γιά πάντα. Τελείωσε αὐτή ἡ ἱστορία. Ὁ θάνατος δέν μπορεῖ νά μᾶς κρατήσῃ πλέον στά δεσμά του, ὅπως δέν κράτησε καί τόν Κύριό μας. Καί ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλή μας, καί ἀφοῦ ἀνέστη ἡ κεφαλή, θά ἀναστηθεῖ καί τό σῶμα του, θά ἀναστηθοῦμε κι ἐμεῖς.

Λοιπόν, ὅπως θά ἔλεγε ὁ ἅγιος Ἀβγουστίνος, ὅσοι πενθεῖτε, ὅσοι κλαύσατε δικούς σας -καί ποιός δέν ἔχει κλαύσει στήν ζωή του δικό του ἄνθρωπο;- σκουπίστε τά δάκρυά σας. Ὁ τάφος δέν εἶναι τό τέρμα. Ὁ τάφος εἶναι ἡ ἀρχή μιᾶς καινούργιας ζωῆς, πού θά ὁλοκληρωθεῖ καί θά φανεῖ ἔνδοξη κατὰ τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, ὅταν θά δοῦμε καί πάλι τούς ἀγαπητούς μας.

Ὅσοι ἀντιμετωπίζετε ἀδιέξοδα, ὅσοι βρίσκεσθε μπροστά σέ δυσκολίες ἀξεπέραστες, θάρρος! Τίποτε δέν εἶναι πιό ἀδιέξοδο ἀπό τό ἀδιέξοδο τοῦ τάφου. Ὅμως ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ ὁ ὁλόφωτος, ὅπως φωτίζει καί ὅλους τούς ὑπολοιπούς τάφους, φωτίζει καί τά ἀδιέξοδά μας, ρίχνει φῶς ἀπλετο ἐκεῖ πού μόνο σκοτάδι ὑπάρχει.

Ὅσοι ἀγωνίζεσθε πνευματικά, εὐφρανθεῖτε! Ἀναστήθηκε ἐκεῖνος πού ἐτοιμάζει στεφάνι νίκης γιά σᾶς. Μόνο νά ἀγωνισθεῖτε μέχρι τέλους, ἔτσι λέει: «Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου, καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀπ 2,10), τό στεφάνι πού εἶναι καμωμένο ἀπό ζωή. Ἐχει νόημα ὁ ἀγώνας, ἔχει νόημα τό νά κοπιάζουμε καί νά ἀντιστεκόμαστε στήν ἁμαρτία, στόν Σατανᾶ. Ἐχει νόημα ἀκόμη καί τό νά ματώνουμε πάνω στήν προσπάθεια. Ὁ Ἀναστημένος στέκει μπροστά μας καί μᾶς περιμένει θριαμβευτές.

Άλλά καί ὅσοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, θάρρος! Ἀναστήθηκε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔγινε «ἰλασμός περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν» (Α΄ Ἰω 2,2) μέ τό αἷμα του, καί μέ τήν ἀνάστασή του μᾶς δικαιώνει (βλ. Ρω 4,25) καί μᾶς ἀνεβάζει στόν οὐρανό καί μᾶς κάνει σύνθρονους τοῦ Θεοῦ. Ἀρκεῖ νά προσπαθήσουμε, ὥστε μέ τήν μετάνοιά μας νά φανοῦμε ἀντάξιοι αὐτοῦ τοῦ δώρου, αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος.

Εὐφρανθεῖτε ὅλοι οἱ Χριστιανοί! Ὅλοι νά εὐφρανθοῦμε. Σήμερα εἶναι ἡμέρα χαρᾶς, πανηγύρεως, σήμερα γιορτάζει ὁ οὐρανός καί θριαμβεύει ἡ γῆ.

Ὁ Χριστός ἀνέστη, ἀδελφοί!

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Ἀνάσταση, ὁ ἥλιος τῶν ἀστέρων

Στή μελέτη «Εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου» ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης διδάσκει ὅτι ὁ πιστός ὀφείλει νά μετάσχει στή χαρά τῆς ἀναστάσεως μέ τρεῖς τρόπους: Νά χαρεῖ μέ τόν Κύριο, τόν ἀναστάντα Χριστό, νά χαρεῖ μέ τή μητέρα Του καί νά χαρεῖ μέ τό σῶμα του.

Ὁ πρῶτος λόγος τοῦ Κυρίου μετά τήν ἀνάστασή του ἦταν τό «χαίρετε», διότι τό πέλαγος τῆς χαρᾶς κατέκλυσε τόν πρό ὀλίγου καταφρονεμένο Ἰησοῦ. Καθώς ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε τό «μεδῶριο» ἀνάμεσα στόν Κτίστη καί στά κτίσματα, μέ τήν ἀνάστασή του καθιστᾷ τόν ἑαυτό του ἀγωγό διά τοῦ ὁποῦ διοχετεύει τή δόξα καί τή μακαριότητα τῆς θεότητος στούς «μακαρίους ἀγγέλους καί στούς ἀνθρώπους». Ὁ Κύριος ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο καί τό ἀπέδειξε μέ τό Πάθος Του. Φυσικό ἰδίωμα τῆς ἀγάπης εἶναι «νά κοινοποιεῖ τά τῶν φίλων». Ἐτσι, καί ἡ χαρά πού κατέκλυσε τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Ἰησοῦ κατακλύζει καί ὅσους Τόν ἀγαποῦν. Ἀλλωστε, εἶναι δίκαιο νά μετάσχει κανεῖς στή χαρά τῆς ἀναστάσεως, ἐφόσον συμμετεῖχε στό Πάθος, τονίζει ὁ ἅγιος Νικόδημος.

Ἡ Κυριακή τῆς Ἀναστάσεως, «ὁ ἥλιος τῶν ἀστέρων», ἡ «βασιλὶς τῶν ἡμερῶν», ἀποτελεῖ πηγὴ χαρᾶς γι' αὐτόν πού ἀγαπᾷ τόν Κύριο. Καί μάλιστα, ὅποιος δέν συγχαίρει μέ τόν Ἰησοῦ τήν ἡμέρα αὐτή εἶναι «ξένος» καί «ἀλλότριος» τοῦ Χριστοῦ. Ἡ χαρά τῆς Ἀναστάσεως ἀποδεικνύει τήν πίστη.

Ὁ πιστός ὀφείλει νά συγχαίρει τήν

ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως καί μέ τή μητέρα τοῦ Κυρίου. Ἡ χαρά τῆς Θεοτόκου εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο μεγάλη ὑπῆρξε ἡ θλίψη τῆς στά Πάθη τοῦ Υἱοῦ τῆς. Ὁ μέγας πόνος τῆς πηγάζει ἀπό τή μεγάλη ἀγάπη γιά τόν μονογενῆ τῆς Υἱό, καί ἡ μεγάλη ἀγάπη γεννᾷ τήν ἄμετρη χαρά τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. Συγχαίρου, λοιπόν, προτρέπει ὁ ἅγιος Νικόδημος τόν πιστό, μέ τή Δέσποινα τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, πού εἶναι τό δοχεῖο τῆς χαρᾶς, διότι σέ αὐτήν δόθηκε ἡ χαρά πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τήν Ἀνάσταση, τήν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς.

Ὅφειλε ὅμως νά χαίρει ἐπίσης ὁ πιστός τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, διότι μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, τό σῶμα του, πού εἶναι «γῆ καὶ σποδός», συνδοξάζεται μέ τό σῶμα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου. Τό γεγονός αὐτό ἀφήνει ἄφωνη κάθε γλῶσσα καί ἐκπλήττει κάθε νοῦ. Ἀκόμη καί ὅταν θλίβεσαι νά χαίρεσαι, προτρέπει ὁ ἅγιος πατέρας, νά πλουτίζεις μέ τή φτώχεια σου, νά εὐφραίνεσαι μέ τίς ὅποιες δυστυχίες σου. Διότι ὅσο μεγαλύτερες θλίψεις γενθεῖς, τόσο ἐνδοξότερη ἀνάσταση θά λάβεις. Πόσα ἐφῆυρε ἡ ἀγάπη τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ προκειμένου νά εὐεργετήσῃ τό πλάσμα Του!

Ἀπόδοση Δ. Καλογεράκη

Ἡ δική Του καί ἡ δική μας ἀνάσταση

Μία πρωτότυπη, ἐμπεριστατωμένη μελέτη γιά τό θεμελιακό γεγονός τῆς πίστες μας, τήν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἀποτελεῖ τό βιβλίό τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητός μας Στεργίου Σάκκου (1930-2012), «**ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ**», πού κυκλοφορεῖ σέ τρίτη βελτιωμένη ἔκδοση ἀπό τίς ἐκδόσεις «Χριστιανική Ἑλπίς». Τό πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου περιλαμβάνει ἄρθρα ἀναστάσιμου περιεχομένου. Στό δεύτερο μέρος περιέχονται εἰδικές μελέτες γιά τίς ἐμφάνσεις τοῦ Ἀναστημένου καί τό τρίτο μέρος παρουσιάζει τίς ἱστορικές καί δικαστικές

μαρτυρίες γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Τό βιβλίό κλείνει καταδεικνύοντας τόν θρίαμβο καί τή δύναμη τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅμως, ποιές ἐπιπτώσεις ἔχει σέ μᾶς ὁ ἀναστάσιμος θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ καί ἡ συντριβή τοῦ θανάτου; Πῶς ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἀπάντηση καί διέξοδο γιά κάθε ψυχή πού βιώνει τόν σπαραγμό τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπό πρόσωπα ἀγαπητά καί συντριβεται ἀπό τόν πόνο μπροστά στή σιωπή τοῦ νωποῦ τάφου; Σ' αὐτά τά καυτά ἐρωτήματα ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος συγγραφέας στό δεύτερο βιβλίό του «**ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΑΣ ΔΕΝ ΧΑΘΗΚΑΝ**», τῶν ἐκδόσεων «Χριστιανική Ἑλπίς» (Ζ' ἔκδοση). Ἦδη ἀπό τήν εἰσαγωγή συνδέει τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μέ τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν ἀνθρώπων σωμάτων -δεδομένου ὅτι ἡ ψυχή δέν πεθαίνει. Ἔτσι, τό πρῶτο καί δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου ἀποδεικνύει ἱστορικά καί θεολογικά τήν ἀλήθεια αὐτή, ἐνῶ τό τρίτο καί τέταρτο μέρος ἔχουν χαρακτήρα ἀπολογητικό καί ἐσχατολογικό. Τέλος, πραγματεύεται τό θέμα τῆς πολυπόθητης καί πολυσυζητημένης ἐπικοινωνίας τῶν ζώντων μέ τοὺς κεκοιμημένους, ὅπως αὐτή προσφέρεται ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Πρόκειται γιά δύο βιβλία πολύ διαφωτιστικά πάνω στά πιό καίρια ζητήματα τῆς πίστεώς μας.

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ψαλμός 128ος:

Ἀπυρόβλητος ὁ λαός τοῦ Θεοῦ

Ὁ ψαλμός αὐτός ἔχει τήν ἐφαρμογή του στόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλά καί στόν νέο Ἰσραήλ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἀπό τή γέννηση ἀκόμη τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, στήν ἀφιλόξενη χώρα τῆς Αἰγύπτου, καί σέ ὅλη τήν πορεία τῆς ἱστορίας του ἀμέτρητοι ἦταν οἱ ἐχθροί πού τόν πολέμησαν. Ἀπό τά πρῶτα βήματά της καί ἡ Ἐκκλησία, σέ ὅλη τή μακραίωνα ἱστορία της, ἀντιμετώπισε σκληρή καί ὕπουλη τήν πολεμική τῶν ἐχθρῶν της. Κι ὅμως, ὁ ψαλμός ἐμπνέει θάρρος! Μέσα στά τόσα βόλια μένει ἀπυρόβλητος ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Θά περίμενε κανεῖς τήν ἐξαφάνισή του. Μά ἐκεῖ πού μοιάζει νά σβήνει καί νά χάνεται, ἀνασταίνεται καί πάλι, γιατί ὁ Θεός ἔχει ἀναλάβει τή σωτηρία του.

Κείμενο

1. Πλεονάκис ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·
2. πλεονάκис ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, καί γὰρ οὐκ ἠδυνήθησάν μοι.
3. Ἐπὶ τὸν νῶτον μου ἐτέκταινον οἱ ἁμαρτωλοί, ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.
4. Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αὐχένας ἁμαρτωλῶν.
5. Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οἱ μισοῦντες Σιών.
6. Γενηθήτωσαν ὥσει χόρτος δωμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη·
7. οὐ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θερίζων καὶ τὸν κόλπον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα συλλέγων,
8. καὶ οὐκ εἶπαν οἱ παράγοντες· εὐλογία Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς, εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Μετάφραση

1. Πολλές φορές μέ πολέμησαν ἀπό τά πρῶτα μου τά χρόνια· ἐμπρός, ἄς μιλήσει ὁ Ἰσραήλ.
2. Πολλές φορές μέ πολέμησαν ἀπό τά πρῶτα μου τά χρόνια, ἀλλά στ' ἀλήθεια δέν μέ κατέβαλαν.
3. Στά νῶτα μου σχεδιάζαν τά πανοῦργα τους σχέδια οἱ ἁμαρτωλοί, παρέρτειναν τὴν ἀνομία τους.
4. Ὁ Κύριος δίκαιος· κατέκοψε τούς αὐχένες τῶν ἁμαρτωλῶν.
5. Ἄς ντροπιαστοῦν καί ἄς γυρίσουν ντροπιασμένοι πίσω ὅλοι ὅσοι μισοῦν τὴ Σιών.
6. Ἄς γίνουν σάν τό χορτάρι στά δώματα, τό ὅποιο πρὶν κανεῖς τό ξεριζώσει ξηραίνεται.
7. Μ' αὐτό δέν γέμισε τό χέρι του ὁ θεριστής μήτε τὴν ἀγκαλιά του αὐτός πού συγκέντρωνε τά δεμάτια,
8. καί δέν εἶπαν οἱ περαστικοί: «Εὐλογία Κυρίου σέ σᾶς, σᾶς εὐλογοῦμε στό ὄνομα τοῦ Κυρίου!».

Δέν ταιριάζει ν' ἀπελπίζονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Αὐτό βεβαιώνει ἡ ἱστορία. Ὁ ψαλμωδός καλεῖ τὸν Ἰσραήλ νά καταθέσει τὴν ἐμπειρία του· *εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ* (στ. 1). Ἡ ἐμπειρία του εἶναι ὅτι ἀπὸ τό ξεκίνημά του ἀντιμετώπισε πολλές φορές πολέμους, ἀλλὰ δέν ἐξολοθρεύθηκε. Κι ἦταν οἱ ἐχθροὶ του ὑπουργοὶ καὶ ἐπίμονοι στὴν πολεμική τους· *ἐπὶ τὸν νῶτον μου ἐτέκταινον οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν* (στ. 3). Πισῶπλατα σχεδιάζαν τὰ πανοῦργα σχέδιά τους καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ πάλευαν νά τὰ ὑλοποιήσουν. Ὁ δίκαιος Θεός, ὅμως, δέν ἄφησε ἀτιμώρητη τὴν ἀδικία τους, πάταξε τὴν ἀλαζονεία τους καὶ συνέτριψε τὴ δύναμή τους· *Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αὐχένας ἁμαρτωλῶν* (στ. 4).

Τὰ γεγονότα αὐτά τοῦ παρελθόντος ἐμπνέουν θάρρος καὶ γιὰ τό μέλλον, διδάσκει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Ὁ ψαλμωδός ἐκφράζει εὐχή καὶ προφητεία· *αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οἱ μισοῦντες Σιών* (στ. 5). Ὅχι μόνο ἦττα, ἀλλὰ καὶ ντροπὴ καὶ ἐξευτελισμὸ νά περιμένουν ὅλοι ὅσοι μισοῦν τὴν Ἱερουσαλήμ! Θά γίνουν σάν τό χορτάρι πού φυτρώνει στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν· *ὥσθι χόρτος δωμάτων* (στ. 6), πού εἶναι «εὐμαραντότερος» κατὰ τὸν Ζιγαβηνό. Πρὶν ἀκόμη καλὰ καλὰ φανεῖ ξηραίνεται, γιατί δέν βρίσκει ἡ ρίζα τοῦ χῶμα νά προχωρήσει. Τέτοιες θά εἶναι οἱ ἐφοδοὶ τῶν ἐχθρῶν· γρήγορα θά καταπίπτουν, γιατί στηρίζονται σέ θεμέλια σαθρά.

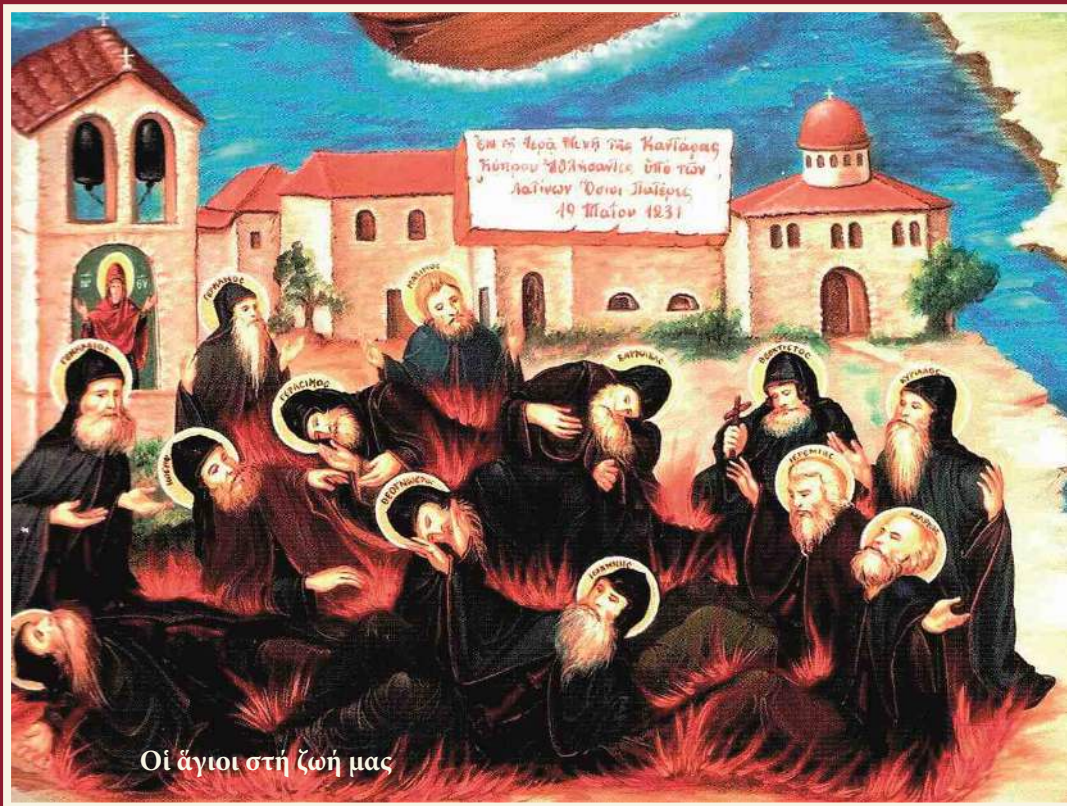
Γιὰ νά τονίσει ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀσημαντότητά τους ὁ ψαλμωδός, ἀντιπαραθέτει στό εὐτελές χορτάρι μιὰ ἄλλη, ἀντίθετη εἰκόνα· *οὐ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θερίζων καὶ τὸν*

κόλπον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα συλλέγων, καὶ οὐκ εἶπαν οἱ παράγοντες· εὐλογία Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς, εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου (στ. 7-8). Μ' αὐτό τό χορτάρι δέν γεμίζει τό χέρι τοῦ ὁ θεριστῆς μήτε τὴν ἀγκαλιά τοῦ ἐκείνου πού μαζεύει τὰ δεμάτια. Κι οὔτε οἱ περαστικοὶ δίνουν εὐχές σέ κείνους πού τό ξεριζώνουν, ὅπως συνηθίζουν νά κάνουν σέ κείνους πού μαζεύουν στά χωράφια τὰ καρποφόρα στάχυα.

Ἑρμηνεύοντας τὸν ψαλμὸ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος διακηρύττει: «Τὰ τῶν πολεμίων ἐλύθη, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνθεῖ». Παρά τίς ἀπειράριθμες ἐπιθέσεις πού δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία μόλις πῆρε νά βλαστάνει, παρά τίς ἐπιβουλές τῶν αἰρετικῶν στὴ συνέχεια, παρότι ὁ πόλεμος ποικίλος καὶ διαρκής, ὡστόσο κατατροπώθηκαν κι ἐξευτελίσθηκαν οἱ ἐχθροὶ της. Ἀστόχησαν στὰ δόλια σχέδιά τους καὶ ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τὴν αἱματηρὴ μὰ ἐνδοξη πορεία της μὲς στοὺς αἰῶνες.

Αὐτὴ εἶναι σέ μικρογραφία καὶ ἡ ἱστορία κάθε πιστῆς ψυχῆς· «πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β' Τι 3,12), μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴ θεόπνευστη γραφίδα του. Θά ἀντιμετωπίσουν πολεμικὴ ὅλοι ὅσοι θέλουν νά ζήσουν μὲ εὐσέβεια, σύμφωνα μὲ τό θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ σέ τέτοιους πολέμους ἀναλαμβάνει ὁ ἱδιος ὁ Κύριος τὴν ὑπεράσπιση τῶν δικῶν του. Ὅσο δολερά κι ἂν εἶναι τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν τους, ὅσο σφοδρές κι ἂν εἶναι οἱ ἐπιθέσεις τους, ἀντηχεῖ ἀδιάψευστη μὲς στοὺς αἰῶνες ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου· «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰω 16,33).

Στ. Ν. Σάκκος

«Καθὼς παρέδωκαν ἡμῖν...»

Τό δικαστήριο αὐτό πραγματοποιεῖται στή μαρτυρική μεγαλόνησο τῆς Κύπρου, τόν 13ο αἰῶνα, τήν ἐποχή τῆς φοβερῆς λατινοκρατίας. Δύο παπικοὶ κήρυκες, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἡλῆερμος, στέκονται μέ ἀλαζονεία καὶ ἱταμότητα μπροστά στοὺς σεμνοὺς ὀρθόδοξους μοναχοὺς τῆς μονῆς Καντάρας. Στίς διάφορες θεολογικοῦ περιεχομένου ἐρωτήσεις τῶν παπικῶν οἱ ὀρθόδοξοι ἀπαντοῦν μέ ὕψος καὶ ἥθος πού ἀρμόζει στό σχῆμα τους. Στήν κρίσιμη ἐρώτηση «πὼς δὲ τὰς ἱερὰς μυσταγωγίας ἐκτελεῖτε;» δίνουν μέ ἀπλότητα τήν ἀπάντηση: «καθὼς παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ κήρυκες τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ μετ' αὐτοὺς αἱ ἅγιοι καὶ οἰκουμενικαὶ συνοδοὶ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων». Χωρὶς δισταγμὸ μάλιστα ὁμολογοῦν πὼς τε-

λοῦν τή θεία Κοινωνία μέ τόν ὀρθόδοξο, πατροπαράδοτο τρόπο καὶ ὄχι κατὰ τὴν τροποποίηση τῶν παπικῶν. Στὴν εὐθεία ἐρώτηση τῶν ἀνακριτῶν τί πιστεύουν γιὰ τοὺς παπικούς, οἱ ἅγιοι μοναχοὶ μέ παρρησία διακηρύσσουν ὅτι οἱ παπικοὶ ἔχουν παρεκκλίνει ἀπὸ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ γενναῖοι ὁμολογητὲς μοναχοὶ εἶναι ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἰωάννης, οἱ μοναχοὶ Κόνων, Ἱερεμίας, Μᾶρκος, Θεόκτιστος, Κύριλλος, Βαρνάβας, Μάξιμος, Ἰωσήφ, Γερμανός, Θεόγνωτος, καθὼς καὶ οἱ μοναχοὶ Γεράσιμος καὶ Γεννάδιος πού προέρχονταν ἀπὸ τὴ Μονὴ Μαχαίρα. Γιὰ τὴ σθεναρὴ ὁμολογία τῆς ὀρθόδοξης πίστεως οἱ δεκατρεῖς μοναχοὶ ὑπομένουν ἀπειλές καὶ βασανισμοὺς. Ὁδη-

γούνται από τη λατινική-παπική έξουσία της Κύπρου στίς φυλακές της Λευκωσίας, όπου για τρία χρόνια ύφίστανται μέ καρτερία απερίγραπτα μαρτύρια. Ὁ άνιερὸς στόχος τῶν βασανιστῶν εἶναι ἡ ἀποκήρυξη τοῦ ὀρθόδοξου δόγματος. Οἱ ἅγιοι μοναχοὶ προτιμοῦν τόν θάνατο, παρὰ νά ἀλλοιωσούν, ἔστω καί στό ἐλάχιστο, τήν ἀτόφια ὀρθόδοξη πίστη τους. Μέσα στά ἀβάσταχτα βασανιστήρια ἐγκαταλείπει αὐτόν τόν κόσμο πρῶτος ὁ μοναχός Θεόγνωτος. Οἱ ὑπόλοιποι θά λάβουν τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μέ σκληρότερο τρόπο. Μετά ἀπό πίεση τοῦ δυτικοῦ ἱερατείου, ὁ κυβερνήτης τῆς Κύπρου διατάζει τόν βασανισμό καί τή θανάτωσή τους. Τοὺς ἀφαιροῦν βίαια τό ἱερό μοναχικό σχῆμα, τοὺς δένουν σέ ἄγρια ἄλογα, καί τοὺς σέρνουν πάνω στίς κοφτερές πέτρες τῆς κοίτης τοῦ ξεροπόταμου Παδιαίου, χτυπώντας τους ταυτόχρονα μέ ραβδιά καί λιθοβολώντας τους.

Τό μένος τῶν ἀλλοδόξων δέν ἡσυχάζει οὔτε μέ τόν φρικτό θάνατο τῶν μαρτύρων. Τά κατακομματιασμένα σώματα τῶν Ἀγίων τά ρίχνουν στίς φλόγες μεγάλης φωτιάς.

Μά δέν μποροῦν νά ἐξαλείψουν ἀπό τήν αἰωνιότητα τή θυσία πού εὐαρεστεῖ τόν δικαιοκρίτη Κύριο. Αὐτός στεφανώνει τοὺς γενναίους ἀγωνιστές τῆς ἀλήθειας μέ τριπλοὺς στεφάνους: τῶν Ὁσίων, τῶν Ὁμολογητῶν καί τῶν Μαρτύρων.

Οἱ δεκατρεῖς μοναχοὶ τῆς Καντάρας μέ τό μαρτύριό τους, στίς 19 Μαΐου τοῦ 1231, στήριξαν τό φρόνημα τῶν ὀρθοδόξων Κυπρίων στήν ἑλληνορθόδοξη αὐτοσυνειδησία τους καί γιγάντωσαν τήν ἀντίσταση ἔναντι τῶν παράλογων ἀπαιτήσεων τῶν παπικῶν.

Στίς ὄχθες τῆς κοίτης Πεδιαίου εἶναι χτισμένο ἓνα πανέμορφο παρεκκλήσι πρὸς τιμὴν τῶν 13 Ὁσιομαρτύρων τῆς Καντάρας. Ἡ διήγηση γιά τό μαρτύριό τους σώθηκε σέ δύο χειρόγραφα. Τό πρῶτο χρονολογεῖται τόν 14ο αἰῶνα καί φυλάσσεται στήν Ἑθνική Βιβλιοθήκη τοῦ Παρισιοῦ, ἐνῶ τό δεύτερο γράφτηκε τό 1426 καί βρίσκεται στή Μαρκιανή Βιβλιοθήκη τῆς Βενετίας.

Ἡ βαμμένη μέ αἷμα μαρτυρικό σελίδα στό συναξάρι τῆς 19ης Μαΐου διασαλπίζει τό μίσος τῶν παπικῶν ἔναντι τῶν ὀρθοδόξων, ἀλλά καί ὀριοθετεῖ τήν πορεία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στίς χαλεπές ἡμέρες κάθε ἐποχῆς καί τῆς δικῆς μας.

Ἰγνηλάτης

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τό Περιοδικό

* Δημητριάδου Ἐλισάβετ 40€ * Μιχαλόγλου Σοφία 10€ * Οἰκονόμου Ζωή 10€ * Παπάζογλου Ἀλέκος 50€ * Τσορμπατζόγλου Εὐαγγελία 20€ * Εἰς μνήμην Ἰωάννη Νικολαΐδη, συνταξιούχου Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαίδευσης, ἔδωσαν ἀπό 50€: * Δρίζη Αἰκατερίνη * Οἰκογένεια Κανελλοπούλου Νικολάου * Ντινόπουλος Ἡλίας * Καλπακτσόγλου Κωνσταντῖνος * Μπόζιος Ἰωάννης * Μπρίζας Χρήστος * Πέτρου Χρυσάνθη * Χαρίσης Δημήτριος.

Γιά τήν Κατασκήνωση

* Papasalouros Georgios 150€ * B.N. 120€ * Γ.Π. 20€ * Δ.Ν. 50€ * Ὁμάδα Ἅγιος Τιμόθεος, εἰς μνήμην Σ. Ν. Σάκκου, 100€ * Σπάρταλης Ἰωάννης 30€ * Ὁμάδα φιλανθρωπίας «Ἁγία Ταβιθά», εἰς μνήμην Θεοδώρου Χουρπουλιάδη, 200€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

* Γεωργιάδου Ἐλένη, εἰς μνήμην τῆς μητέρας της Θεοδοσίας πρεσβυτέρας, 300€ * Καμβύση Ἀγγελική 100€ * Κυριλλίδου Φωτεινὴ 200€.

Ἡ Ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1204. Eugène Ferdinand Victor Delacroix

1204: Ἡ ἀρχή τοῦ τέλους

Εἶναι πολύ παρήγορο, ἀλλά καί τιμητικό γιά τόν λαό μας, πού δέν ξεχνᾷ ποτέ τήν Πόλη του καί τόν αὐτοκράτορά του καί πού κάθε χρόνο, στίς 29 Μαΐου, τιμᾷ καί μνημονεύει μέ ἰδιαίτερη εὐλάβεια τούς μάρτυρες τῆς Ἀλωσης.

Ἐκεῖνο ὅμως πού, ὅταν γίνεται, γίνεται κάπως δειλά καί συγκαλυμμένα, εἶναι ἡ ἀναφορά στόν ρόλο πού ἔπαιξαν οἱ Δυτικοί σέ σχέση μέ τά λυγμικά γεγονότα τῆς πτώσης.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στόν ρόλο τῶν Φράγκων, τά πράγματα εἶναι ἀπλά, ἀλλά, δυστυχῶς, ἀποσιωπῶνται σκοπίμως.

Διακόσια πενήντα χρόνια πρὶν ἀπό τήν Ἀλωση τῆς Πόλης, οἱ λεγόμενοι Σταυροφόροι -οἱ τότε δυτικές συμμαχικές δυνάμεις- ἀναδεικνύονται μέ τή δράση τους ὡς οἱ πλέον πολῦτιμοι πρῶιμοι σύμμαχοι τῶν Τούρκων. Διότι, μέ τήν παρότρυνση καί τίς εὐλογίες τοῦ τότε πάπα καί μέ τό πρόσχημα τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν Ἀγίων Τόπων, κα-

ταλύνουν τή Ρωμανία/Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, ἐγκαθιστοῦν φράγκους ἡγεμόνες στά διάφορα τμήματά της, καταστρέφουν ὅλοσχερῶς τήν Κωνσταντινούπολη, τή λεηλατοῦν καί φορτώνουν στά καράβια τους ὅλα τῆς τά τιμαλφῆ.

Ὁ ἱστορικός Νικήτας Χωνιάτης, αὐτόπτης μάρτυρας τῆς λεηλασίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τούς σταυροφόρους τό 1204, περιγράφει λεπτομερῶς τήν καταστροφή καί τίς ἀρπαγές τῶν θησαυρῶν τῆς Βασιλεύουσας: «...Ἐβλεπε κανεῖς ὄχι μόνον τίς ἱερές εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ νά θραύονται μέ ἀξίνες καί νά ρίπτονται στό χῶμα καί τά στολίδια τους νά ἀποσπῶνται χωρίς φειδῶ καί προσοχή καί νά ρίχνονται στή φωτιά, ἀλλά καί τά σεπτὰ καί πανάγια σκεύη νά ἀρπάζονται μέ θράσος ἀπό τούς ναούς, νά ρίχνονται στή φωτιά καί νά παρέχονται στά ἐχθρικά στρατεύματα ὡς ἀπλὸς ἄργυρος καί χρυσός».

Ἡ καθηγήτρια Βυζαντινῆς Ἱστορίας στό

Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν Ἀθηνᾶ Κόλια-Δερμιτζάκη, παρουσιάζοντας τόν ἀπολογισμό τῆς δραματικῆς αὐτῆς ἀπογύμνωσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς της, γράφει:

«Ἡ Κωνσταντινούπολη ἄδειασε ἀπὸ κάθε πλοῦτο δημόσιο, ἰδιωτικό καὶ ἐκκλησιαστικό... Τεράστια ἀπώλεια γιὰ τὴν τέχνη ἦταν ἡ καταστροφή σημαντικοῦ ἀριθμοῦ χάλκινων ἀγαλμάτων καὶ συμπλεγμάτων, τὰ ὁποῖα οἱ νέοι κύριοι τῆς Αὐτοκρατορίας τεμάχισαν καὶ ἔλιωσαν, γιὰ νὰ τὰ μετατρέψουν σὲ νομίσματα». Τουτέστιν, τὰ ἰδρυτικά κεφάλαια τῶν Τραπεζῶν τῶν σημερινῶν μας ἐταίρων.

Ἀπὸ τότε ἡ Ρωμανία ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ξανασταθεῖ στὰ πόδια της. Ἡ καταστροφή πού ὑπέστη στὰ 1204 ἀπὸ τοὺς φράγκους σταυροφόρους ἦταν τόσο μεγάλη πού, στὴν κυριολεξία, τὴν παρέλυσε ἐντελῶς.

Ἔτσι λοιπόν, ὅταν οἱ Τοῦρκοι τὸ 1453 φτάνουν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν πολιορκοῦν, δὲν βρίσκονται πλέον ἀπέναντι σὲ μία πανίσχυρη αὐτοκρατορία, ἀλλὰ μπροστὰ σὲ μία Πόλη ἀδύναμη καὶ ἀπομονωμένη.

Ὅπως γίνεται κατανοητό, στὴν πραγματικότητα ἡ Ρωμανία δὲν καταλύθηκε τὸ 1453 ἀπὸ τοὺς Τοῦρκους, ἀλλὰ τὸ 1204 ἀπὸ τὰ παποκίνητα δυτικά συμμαχικά στρατεύματα. Τὸ 1453 μέ τὴν Ἄλωση τῆς Πόλης ζήσαμε ἀπλῶς τὸ τελευταῖο ἐπεισόδιο ἐνὸς πολυχρόνιου δράματος.

Αὐτὰ τὰ πράγματα ἄς τὰ θυμόμαστε καλά, διότι μονάχα ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ ἐρμηνεύσουμε σὲ βάθος καὶ τὰ σημερινὰ καμώματα τῶν Δυτικῶν καὶ ἀναλόγως νὰ προφυλαγόμαστε.

Φώτης Μιχαήλ
Ἱατρός

Λεοντόκαρδη καπετάνισσα τοῦ '21

Ἦταν σ' ἀλήθεια ἰδιαιτέρη καὶ ξεχωριστὴ προσωπικότητα. Ὁ δημοσιογράφος καὶ ἱστορικός Ἰωάννης Φιλῆμων δίκαια καὶ πολὺ εὐστοχᾶ τὴν εἶχε χαρακτηρίσει «ἐπιβλητικὴν καπετάνισσαν, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἡσυχύνετο καὶ ὁ ἀνδρεῖος ὑπεχώρει». Περί Μπουμπουλίνας ὁ λόγος.

Εἶχε μέσα στοῦ αἵμα της τοῦ πατέρα της τὸν ἥρωισμό, καθὼς ὁ Σταυριανὸς Πινόπτης συμπεῖχε στὰ Ὀρλωφικά καὶ γι' αὐτὸ συνελήφθη. Ὁ ὑδραῖος πλοίαρχος ἀρρώστησε στίς φυλακὲς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ σύζυγός του Σκεύω Κοκκίνη τὸν ἐπισκέφθηκε ἐτοιμόγεννη. Καὶ τελικὰ στίς 11 Μαΐου 1771 μέσα στὴ σκοτεινὴ φυλακὴ ἡ Λασκαρίνα πρωτοβλέπει τὸ Φῶς τοῦ ἡλίου.

Μεγαλώνει στίς Σπέτσες μαζὶ μέ τὰ ὀκτῶ ἑτεροθαλῆ ἀδελφία ἀπὸ τὸν δεῦτερο γάμο τῆς

χήρας Σκεύως. Από πολύ νωρίς φαίνεται ο ήγετικός της χαρακτήρας. Κινείται ως αρχηγός της οικογένειας κι επιβάλλεται αμέσως με τον δυναμισμό της, με την άκαταμάχητη αποφασιστικότητα της.

Αυτή η μελαχρινή κοπέλα με την άρχοντική κορμοστασιά παντρεύεται δύο φορές, στα 17 της και στα 30, αλλά χηρεύει διπλά. Οι σύζυγοι σκοτώνονται σε συγκρούσεις με πειρατές. Μένει, λοιπόν, η Λασκαρίνα από το 1811 χήρα με 6 παιδιά και με το όνομα του δεύτερου συζύγου Δημητρίου Μπούμπουλη πλέον να τη συνοδεύει. Στα χέρια της κρατά μία τεράστια περιουσία σε πλοία, ακίνητα αλλά και μετρητά. Θα μπορούσε να σκεφτεί τα παιδιά της, τα απαραίτητα για την εποχή προικιά, την τακτοποίησή τους. Κι όμως... αυτή η γενναία καρδιά ζούσε κι ανέπνεε για ένα και μόνο σκοπό: την ελευθερία της Ελλάδας!

Παράτολμη και θαρραλέα, αυξάνει την περιουσία της με σωστή διαχείριση. Οι Όθωμανοί έποφθαλμούν τον πλούτο της και γυρεύουν να δημεύσουν την περιουσία της με την αληθινή κατηγορία ότι ο Μπούμπουλης είχε πολεμήσει με δικά του πλοία στο πλευρό των Ρώσων έναντι των Τούρκων.

Η απρόμητη Μπουμπουλίνα δεν είναι διατεθειμένη να παραδώσει όσα προορίζονται για την επανάσταση που με τόση λαχτάρα ετοιμάζουν οι Έλληνες. Καταφθάνει στην Κωνσταντινούπολη. Ζητά πρώτα προστασία από τον ρώσο πρέσβη. Η Ρωσία αναγνωρίζει την προσφορά του συζύγου και παρέχει στη Μπουμπουλίνα ένα κτήμα στην Κριμαία να ασφαλιστεί μέχρι να περάσει η τρικυμία.

Προτού φύγει από την Πόλη η τετραπέρατη Λασκαρίνα εξασφαλίζει συνάντηση με τη Βασιλέ. Η μητέρα του σουλτάνου εντυπωσιάζεται από τη δυναμική Έλληνίδα και πείθει τον γιό της να προστατεύσει με έγγραφο την περιουσία της Μπουμπουλίνας!

Αυτή την περίοδο εντείνει τις προετοιμασίες αγοράζοντας όπλα από λιμάνια του έξωτερικού. Ολοκληρώνει μία κορβέτα 48 πήχεις! Αυτή θα είναι η ναυαρχίδα της. Ός γνήσια Έλληνίδα που καμαρώνει για τη λαμπρή αρχαιοελληνική ιστορία, την ονομάζει «Α-γαμέμνων» και την εξοπλίζει με 19 κανόνια! Το πρώτο ελληνικό πολεμικό πλοίο! Τί κι αν έφτασαν καταγγελίες στην Πύλη! Κατορθώνει δωροδοκώντας τον τούρκο επιθεωρητή να συνεχίσει με πάθος τη ναυπήγηση.

Οι Σπέτσες είναι το πρώτο ελληνικό νησί που κηρύσσει επανάσταση στις 3 Απριλίου 1821. Η καπετάνισσα Ξεσηκώνει με λόγο και με έργο, εμπνέει τα «γενναία παλληκάρια της», όπως συνήθιζε να τα αποκαλεί, και βάζει φωτιά στις καρδιές τους. Δραστήρια και φλογερή, δίνει απλόχερα για τις ανάγκες της Επανάστασης και ξοδεύει σχεδόν όλη την περιουσία της μόλις στα δύο πρώτα χρόνια! Συντηρεί πλοία, αλλά αναλαμβάνει οικονομικά και το πλήρωμα.

Το όνομά της είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την πολιορκία στο Ναύπλιο, ενώ το ψυχικό σθένος αυτής της Έλληνίδας φάνηκε και στη μάχη του Άργους όπου ο γιός της σκοτώθηκε πολεμώντας γενναία. Πονά η μάνα βλέποντας τον έχθρο να αποκεφαλίζει τον Γιάννο της. Το λακωνικό μήνυμα που έστειλε στην προσωρινή Κυβέρνηση είναι απόδειξη του μεγαλείου που έκρυβε μέσα της αυτή η γυναίκα: «Ο γιός μου είναι νεκρός, αλλά το Άργος έμεινε στα χέρια μας».

Βρισκόμαστε πλέον στα 1825. Ο εμφύλιος πόλεμος σπαραρίζει τους Έλληνες. Η Μπουμπουλίνα διαμαρτύρεται για την άδικη φυλάκιση του Κολοκοτρώνη. Και τότε υφίσταται κι αυτή τις συνέπειες... Της αφαιρούν το κομμάτι γης που της είχαν παραχωρήσει τιμητικά στο Άργος για τις υπηρεσίες της και την υποχρεώνουν να φύγει στις Σπέτσες.

Λειώνει η καρδιά της γενναίας καπετάνισσας. Τήν ώρα που ο Ίμπραήμ αποβιβάζεται με νέες δυνάμεις και ανακαταλαμβάνει την Πελοπόννησο, τήν ώρα που θά έπρεπε όλοι οι Έλληνες να είμαστε ενωμένοι σαν μία γροθιά, η αθεράπευτη διχόνοια που μαστίζει το έθνος μας φυλακίζει ήρωες, εξορίζει πατριώτες, σπέρνει διασπαστικά αισθήματα. Κι όμως η ελληνική καρδιά της δεν βαστά. Παραμερίζει την πικρία κι έτοιμάζεται να αναδιοργανώσει τις δυνάμεις της και να συμμετάσχει στην απώθηση του Ίμπραήμ. Δεν πρόφτασε όμως να πραγματοποιήσει το σχέδιό της.

Στις 22 Μαΐου του 1825 εξαγριωμένοι άντρες από την οικογένεια Κούτση ζυρεύουν πίσω την Εὐγενία Κούτση, μιά και η Μπουμπουλίνα πλέον δεν είχε περιουσία και δεν ήθελαν τον γιό της Γεώργιο για γαμπρό. Έγστερα από μία έντονη λογομαχία, το κακό δεν άργησε να συμβεί. Ένα βόλι την έριξε νεκρή... Ήταν τυχαίο; Ήταν δολοφονία; Άγνωστο. Το μόνο σίγουρο είναι πως αυτή η λεοντόκαρδη ηρώίδα που όρμούσε άτρομη ενάντια στον έχθρο δηφώντας για λευτεριά χάθηκε τόσο άδικο από χέρι αδελφικό.

Το ίδιο άδικο τέλος μέ την καπετάνισσα του είχε και το θρυλικό της πλοίο... Οι απόγονοι δώρισαν στο ελληνικό κράτος το «Άγαμέμνων» για να ένδυναμωθεί ο ελάχιστος ελληνικός στόλος. Όταν όμως ο Μιαούλης θέλησε να αντίπαχθει στον Καποδίστρια, αντίδρασε πυρπολώντας το πλοίο της Μπουμπουλίνας! Η σολωμική «διχόνοια ή δολερή» έδρασε και πάλι καταστροφικά.

Μέσα στο συγκεχυμένο κλίμα της εποχής μας που μαστιζόμαστε από αλληλοκατηγορίες, που όλοι διεκδικούν ήγετες και πρωτεία δίχως ίχνος θυσίας, έρχεται η μορφή της Μπουμπουλίνας να μας προβληματίσει. Έδωσε τα καράβια της, την περιουσία της όλη κι έμεινε κοινωνικά περιφρονημένη. Πρόσφερε τα παιδιά της θυσία για την πατρίδα και ήταν έτοιμη να δώσει για τη λευτεριά μας και την τελευταία σταγόνα του αίματός της. Μόνο που δεν την αφήσαμε να θυσιαστεί σε μία μάχη ήρωικά. Κι όταν μετά τον θάνατό της έμεινε το πλοίο της να συνεχίζει τον αγώνα της κυράς του, το βυθίσανε κι αυτό πάλι χέρια ελληνικά, για να έπιβεβαιωθεί η τραγικότητα του διχασμού. Γιατί να μή μας διδάσκουν τα παραδείγματα από την ιστορία;

Μία τέτοια ηρώίδα αξίζει να την προβάλλουμε ως πρότυπο φιλοπατρίας στις νέες γενιές. Όσο σιωπούμε, δραστηριοποιούνται οι γείτονες και τη διεκδικούν ως δική τους ηρώίδα. Στα σχολικά τους βιβλία κατατάσσουν τη Μπουμπουλίνα, καθώς και τον Κολοκοτρώνη και τον Μπότσαρη στους φιέλληνες δίπλα στον λόρδο Βύρωνα! Κι εμείς τηρούμε σιγήν ιχθύος μπροστά σε μία τέτοια παραχάραξη της ιστορίας! Ωστόσο, κάθε σελίδα στην πολυκύμαντη ζωή της Μπουμπουλίνας βροντοφωνάζει πως η ηρώίδα είχε καταγωγή, καρδιά και συνείδηση ελληνική!

Αγγελική Τσιραμπίδου
Φιλολόγος

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 1/5, τοῦ Πάσχα

«Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ» (Ἰω 1,6-7).

Ὁ εὐαγγελιστής λέει ἐδῶ κάτι παράδοξο. Τό φῶς εἶναι τό μόνο πράγμα πού δέν χρειάζεται καθόλου νά μᾶς τό δείξει κάποιος γιά νά τό δοῦμε. Ποιά εἶναι τότε ἡ ἀποστολή τοῦ προφήτη Ἰωάννη; Τό μέν φυσικό φῶς δέν εἶναι δυνατόν νά μήν τό βλέπει κανείς· τό «ἀληθινόν φῶς» ὅμως, ἐνῶ ἦρθε στόν κόσμον, ὁ κόσμος δέν τό πῆρε εἰδῆσθαι! Γι' αὐτό ὁ Θεός ἀπέστειλε ὡς μάρτυρα τόν Ἰωάννη. Δέν ἀντιλήφθηκαν τό ἀληθινό φῶς, τόν Ἰησοῦ, ὅχι μόνο ὁ πολύς κόσμος, ἀλλ' οὔτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός του. Δέν τόν παραδέχθηκαν οὔτε οἱ οἰκεῖοι του. Οἱ Ἰσραηλίτες εἶναι οἱ οἰκεῖοι, διότι ὁ Ἰησοῦς κατά σάρκα εἶναι συμφυλέτης καί ὁμοεθνῆς τους, γνώριζαν τόν Θεό Πατέρα του καί αὐτοί πῆραν τίς ἐπαγγελίες. Ἀλλά τελικά δέν τόν παραδέχθηκαν. Ὅχι ὅμως ὅλοι ἀνεξαιρέτως. Ὑπῆρξαν μέσα στούς Ἰσραηλίτες καί «οἱ πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ». Αὐτοί ἔλαβαν ἕνα μεγάλο προνόμιο, τό μεγαλύτερο: τή δυνατότητα νά γίνουν «τέκνα» του.

Κυριακή 8/5, τοῦ Θωμᾶ

«ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζῶν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ» (Ἰω 20,31).

Τό ἀντικείμενο τῆς πίστεώς μας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἄν πιστεύω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἕνας μέγας κοινωνιολόγος, τό μεγαλύτερο ἠθικό ἀνάστημα πού παρουσιάσθηκε στήν ὑφήλιο, ἡ πιό δυνατή προσωπικότητα, ὁ ἐπιτυχημένος ἀναμορφωτής καί τόσα ἄλλα πού λένε πολλοί, ἀλλά δέν πιστεύω αὐτό πού πίστεψε καί ὁμολόγησε ὁ Θωμᾶς, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δέν πιστεύω τίποτε. Ἀπεναντίας μία τέτοια πίστη εἶναι βλασφημία. Ὅπως π.χ. ἂν ἕνας εἶναι γιατρός καί δέν τό πιστεύω, τόν βλασφημῶ, βλάπτω τή φήμη του, δέν δέχομαι αὐτό πού εἶναι. Ἔτσι βλασφημοῦμε τόν Χριστό μέ τέτοιους ἐπαίνους καί ἐγκώμια.

Κυριακή 15/5, τῶν Μυροφόρων

«καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος»

ἦν γὰρ μέγας σφόδρα» (Μρ 16,4).

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου δέν περιγράφεται πουθενά στά Εὐαγγέλια, γιατί κανείς δέν εἶδε τόν Κύριο νά βγαίνει ἀπό τόν τάφο. Οἱ εὐαγγελιστές διηγοῦνται μόνο ὅ,τι εἶδαν καί ἔπιασαν. Εἶδαν δέ καί ἔπιασαν τόν ἀναστημένο Κύριο, τόν ἄκουσαν, ἔφαγαν καί περπάτησαν μαζί του. Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε καί βγήκε ἀπό τόν τάφο ἀοράτως καί χωρίς νά ἀνοίξει τήν πλάκα ἢ νά καταστρέψει τίς σφραγίδες. Ἔτσι ὁ τάφος ἦταν γιά ἀρκετή ὥρα ἄδειος καί οἱ στρατιῶτες τόν φύλαγαν νομίζοντας ὅτι ὁ νεκρός εἶναι μέσα. Ὑστερα ἀπό ὥρα, ὅταν πλησίαζαν οἱ γυναῖκες, ὁ ἄγγελος, γιά νά τοὺς δείξει τόν τάφο ἄδειο, ἔκανε σεισμό καί πέταξε κάτω τήν πλάκα. Ὁ Χριστός βγήκε ἀπό τόν τάφο ὅπως ἀκριβῶς λίγο ἀργότερα τήν ἴδια μέρα μπήκε «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» στό δωμάτιο ὅπου ἦταν οἱ ἑνδεκα μαθητές. Τό ἀναστημένο σῶμα δέν χρειάζεται κανένα ἄνοιγμα γιά νά μπεῖ ἢ νά βγεῖ.

Κυριακή 22/5, τοῦ Παραλύτου

«καί εὐθέως ἐγένετο ὑγίης ὁ ἄνθρωπος, καί ἤρε τὸν κράβατον αὐτοῦ καί περιεπάτει» (Ιω 5,9).

Ἀξιοθαύμαστη εἶναι ἡ πίστη τοῦ παραλυτικοῦ. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἦταν ἄγνωστος. Πρώτη φορά τόν ἔβλεπε. Ὁ λόγος του «ἐγείρε, ἄρον τὸν κράβατόν σου καί περιπάτει» ἦταν μία προτροπή παράλογη νά τήν ἀπευθύνει κανείς σ' ἓναν παραλυτικό. Αὐτός ὅμως πείθεται καί προσπαθεῖ νά τήν ἐκτελέσει. Ἀκριβῶς τό τόλμημα τοῦ παραλυτικοῦ γιά κάτι πού λογικά ἦταν ἀδύνατο δείχνει τήν ἀληθινή πίστη· κι αὐτή ἡ πίστη του βραβεύεται ἀπό τόν Ἰησοῦ πού τοῦ χαρίζει τή θεραπεία.

Κυριακή 29/5, τῆς Σαμαρείτιδος

«λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι ὁ λαλῶν σοι» (Ιω 4,26).

Γιά πρώτη φορά στή Σαμαρείτισσα ὁ Κύριος εἶπε ξεκάθαρα ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας. Καί μάλιστα ὅτι ὁ Μεσσίας δέν εἶναι μόνο γιά τή σωτηρία τῶν Ἰουδαίων, ἀλλά γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Καί ἐπίσης ὁ Κύριος στόν διάλογό του μέ τή Σαμαρείτισσα παραμερίζει πλέον ὅλες τίς θρησκείες, ἀκόμη καί τήν καλύτερη θρησκεία τῶν Ἰουδαίων, πού εἶναι ἀπό τόν Θεό δοσμένη ἀλλά πού εἶναι ἀδύνατο νά σώσει καί νά λυτρώσει, καί ἀποκαλύπτει τή νέα πίστη. Καί ἡ νέα πίστη ἔχει ὡς κέντρο τή μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ὁ ἓνας Θεός εἶναι τριαδικός, Πατήρ, Υἱός καί ἅγιο Πνεῦμα, καί μόνο ὅταν αὐτόν τόν ἓνα Θεό τόν λατρεύουμε «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ», τότε ἡ λατρεία μας εἶναι ἀληθινή καί σωστή.

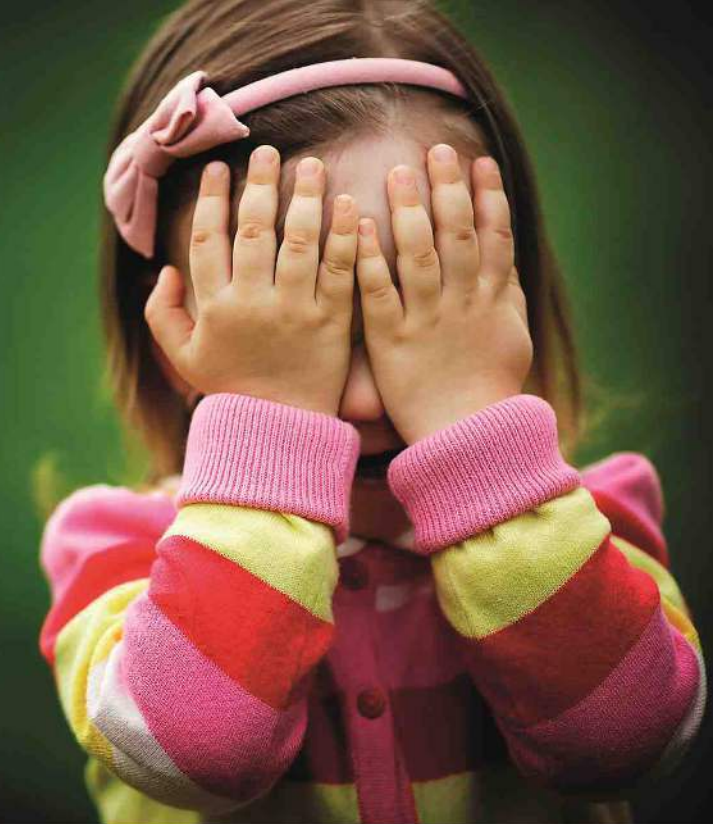
Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Τό συνεσταλμένο παιδί

Ζούμε σέ μία κοινωνία πού ή κουλτούρα της δίνει μεγάλη άξία στήν έξωστρέφεια καί στους έξωστρεφείς άνθρωπους. Σέ έναν κόσμο πού δέν μπορεί νά σταματήσει νά μιλάει, είναι λίγο δύσκολο νά βρεί τή θέση του ένα ντροπαλό καί συνεσταλμένο παιδί, καθώς αυτό χαρακτηρίζεται καί από έκδηλώσεις έσωστρέφειας. Υπάρχουν παιδιά πού χαίρονται νά στέκονται μπροστά στους συμμαθητές τους γιά νά παρουσιάσουν μία εργασία τους ή νά πουν τό μάθημά τους. Άλλά γιά ένα ντροπαλό παιδί αυτό είναι ό χειρότερος εφιάλτης.

Στή γλώσσα της έπιστήμης ή συστολή είναι γνωστή καί ως «συμπεριφορική αναστολή» καί δέν ταυτίζεται μέ τήν έσωστρέφεια. Τά έσωστρεφή παιδιά τόν ελεύθερο χρόνο τους νιώθουν πιό ευτυχισμένα νά περνούν διαβάζοντας ή παίζοντας μόνα τους παρά νά συμμετέχουν σέ παιχνίδια μέ άλλα παιδιά. Τά ντροπαλά παιδιά αντιθέτως επιθυμούν τήν κοινωνική αλληλεπίδραση. Όμως αυτές οί κοινωνικές αλληλεπιδράσεις καί σχέσεις είναι συγχρόνως πηγή κοινωνικού άγχους γιά αυτά.

Διαχρονικές μελέτες έχουν δείξει ότι τά σημάδια της συμπεριφορικής αναστολής, δηλαδή της ντροπαλότητας, είναι έμφανη πολύ πρίν από τά πρώτα γενέθλια του παιδιού. Ήδη από τήν ηλικία των τεσσάρων μηνών, κάποια μωρά δείχνουν ισχυρές αντιδράσεις σέ νέα έρεθίσματα. Είναι πιό πιθανόν αυτά τά

μωρά νά γίνουν ντροπαλά παιδιά στήν τάξη αλλά καί άργότερα στή ζωή.

Ή έρευνα σήμερα τείνει νά αποδεχθεί ότι οί σπόροι της συστολής είναι βιολογικοί. Θά καλλιεργηθούν όμως από περιβαλλοντικούς παράγοντες γιά νά αναπτυχθούν ή νά παραμείνουν «έν ύπνώσει», καθώς τό παιδί έρχεται σ' έναν κόσμο τόσο πολύπλοκο.

Πώς έκδηλώνεται ή συστολή του παιδιού

Τά ντροπαλά παιδιά -είναι αναμενόμενο- έχουν τήν τάση νά διαθέτουν λιγότερο χρόνο γιά συναναστροφή μέ άλλα παιδιά. Οί σχέσεις τους όμως μέ συνομηλίκους είναι πολύ σημαντικές γιά τήν ανάπτυξη κοινωνικών καί επικοινωνιακών δεξιοτήτων. Μαθαίνουν πράγματα από τούς συνομηλίκους τους μέ έναν τρόπο πού δέν τά μαθαίνουν από κανέναν άλλο. Έτσι, αν δέν συμμετέχουν σ' αυτή τή σχέση μπορεί νά χάσουν πολλά.

Τά συνεσταλμένα παιδιά, άκόμη, είναι ευάλωτα σέ άρνητικές εμπειρίες, όταν κάνουν παρέα μέ άλλα παιδιά. Μπορεί νά παρεξηγηθούν από συνομήλικα, τά όποια έρμηνεύουν τή συστολή τους ως ύπεροπτική καί έχθρική στάση καί μπορεί νά γίνουν στόχος bullying.

Τό άγχος πού βιώνει τό ντροπαλό παιδί είναι

ο μεγαλύτερος κίνδυνος για αυτό. Κατά ένα ποσοστό 30-40% δεν θα προσαρμοσθεί στην ενήλικη ζωή του και κινδυνεύει να αναπτύξει κοινωνικό άγχος. Ύψηλό κοινωνικό άγχος μπορεί να οδηγήσει σε δυσεπίλυτα προβλήματα: κατάθλιψη, αλκοόλ και ναρκωτικά.

Η συστολή επηρεάζει τις γνωστικές ικανότητες του παιδιού. Οι πρώιμες προγνωστικές ικανότητες μπορούν να επηρεάσουν την ιδιοσυγκρασία του παιδιού και θέτουν τις βάσεις για αλληλεπίδραση με το περιβάλλον.

Πώς μπορούμε να διαχειριστούμε τό θέμα

✓ Δεν «κολλάμε» στα παιδιά την ταμπέλα του «ντροπαλού». Είναι πολύ αρνητικό. Τα παιδιά αισθάνονται τόσο άσχημα, αλλά είναι άμεσος και ο κίνδυνος να προσπαθήσουν να το αποδείξουν.

✓ Αποφεύγουμε να τα εμπλέκουμε σε καταστάσεις που αισθάνονται άβολα. Πολλές φορές κάνουμε προσπάθειες αδέξιες για να διορθώσουμε τη συστολή του παιδιού, ενώ εκείνο αντιλαμβάνεται ότι το ίδιο δεν είναι ένταξη. Αντί να ενεργούμε κατ' αυτόν τον τρόπο, θα πρέπει να το πείσουμε ότι είναι φυσιολογικό, έστω κι αν δεν είναι όμοιο με τα άλλα παιδιά: να του τονίσουμε τη διαφορετικότητα αλλά και μοναδικότητά του, όπως και του κάθε παιδιού.

✓ Όταν ως γονείς είμαστε υπερπροστατευτικοί, τα παιδιά χάνουν την ευκαιρία να ρυθμίσουν στην πράξη τα συναισθήματα της ντροπής και αυξάνεται ο κίνδυνος του άγχους. «Πέφτουμε» επάνω τους, για να τα προστατεύσουμε να μην πληγωθούν! Όμως μία διακριτική υποστηρικτική συμπεριφορά μας δίνει το προβάδισμα στο παιδί μας, που μπορεί να κάνει μικρά βήματα και να χειριστεί την κατάσταση μόνο του.

✓ Πρώρες κοινωνικές συναντήσεις είναι πάρα πολύ σημαντικές. Μελέτες έ-

χουν δείξει ότι τα ντροπαλά παιδιά που πηγαίνουν νωρίς σε παιδικό σταθμό έχουν λιγότερο άγχος από εκείνα που μένουν στο σπίτι με τον γονιό, τους παππούδες ή άλλα ενήλικα πρόσωπα που τα προσέχουν.

✓ Βοηθούμε το παιδί μας να οικοδομήσει την εμπιστοσύνη στον εαυτό του και να κάνει ένα βήμα παραπέρα, όταν προσκαλούμε συμμαθητές του στο σπίτι, όπου το περιβάλλον είναι άνετο και αξιοποιούμε την επιτυχία του με την εισαγωγή νέων κοινωνικών στοιχείων προοδευτικά: συναντήσεις σε φιλικά σπίτια όπου υπάρχουν παιδιά της ίδιας ηλικίας, επισκέψεις σε παιδικές χαρές είναι επίσης βοηθητικές.

✓ Δίνουμε στο παιδί μας τη δυνατότητα να αποκτήσει ποικιλία κοινωνικών εμπειριών επισκεπτόμενο διάφορους δημόσιους χώρους: βιβλιοπωλεία, ταχυδρομεία, τράπεζες ή σουπερ-μάρκετ, όπου μπορεί να συνεργασθεί με άλλους ανθρώπους και να εκπληρώσει διάφορες μικροϋποχρεώσεις με την επίβλεψή μας.

✓ Το παράδειγμα των γονιών του είναι πολύ υποστηρικτικό για το ίδιο το παιδί. Παρατηρεί την κοινωνικότητά τους και πώς αυτή εκδηλώνεται -χαιρετισμός, όμιλία, συμπεριφορά- κυρίως όταν δέχονται φίλους και συγγενείς στο σπίτι τους. Αυτό το βοηθάει και το ενθαρρύνει για να ξεπεράσει ευκολότερα τις δυσκολίες και αναστολές που του δημιουργεί η συστολή του. Όλα όμως πρέπει να γίνονται με χαρούμενη διάθεση και υπομονή από τους γονείς.

✓ Αν το παιδί μας δεν εκδηλώνει απλώς έσωστρέφεια, αλλά αδυνατεί να υπερνικήσει συγκεκριμένο φόβο, κλαίει χωρίς λόγο ή απομονώνεται συχνά και έχει συναισθηματικές εκρήξεις, τότε μάλλον βιώνει έντονη άγχώδη κοινωνική διαταραχή και θα πρέπει να απευθυνθούμε σε ειδικό.

Άθην. Άστ. Γκάτζις

Ἰ. Ἀ. Νικολαΐδης (1930-2016)

Στίς 6 Ἀπριλίου 2016, ἐπιστρέφοντας ἀπό τή Λειτουργία στήν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας του, ὁ Ἰωάννης Νικολαΐδης κάθισε γιά λίγο στό γραφεῖο του καί καθώς δέν αἰσθανόταν καλά ξάπλωσε γιά λίγο στόν καναπέ. Σάν νά τόν πῆρε ὁ ὕπνος, καί ἡ ψυχή του πέταξε ὡσάν ἓνα κατάσπρο πουλί στόν οὐρανό, γιά ν' ἀνταμώσει τόν ἀγαπημένο του Χριστό. Ἰδεώδεις οἱ τελευταῖες στιγμές, καθώς τίς εὐχόμαστε ὅλοι προσευχόμενοι: «Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά...». ὄντας μακριά, δέν μπόρεσα νά παρευρεθῶ καί νά ψάλω ὅπως θά ἤθελα στήν ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ ἀγαπημένου μου φίλου, καί γι' αὐτό χαράζω αὐτές τίς πρόχειρες ἀράδες πρός τιμήν του καί εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Ἐκφράζοντας ἐγκάρδια συλλυπητήρια στήν οἰκογένειά του, ἐπιθυμῶ νά συλλυπηθῶ καί τό περιοδικό «Ἀπολύτρωσις», ὅπου ἀπό χρόνια ὁ Γιάννης συνεργαζόταν μέ ποιήματα, διηγήματα, δοκίμια, σχόλια καί κριτικά σημειώματα, κοντά στόν ἀλησμόνητο φίλο μας καθηγητή Στέργιο Σάκκο.

Γιά τόν φιλόλογο, τόν ποιητή καί κριτικό τῆς Χριστιανικῆς μας Λογοτεχνίας ἔγραψα παλαιότερα στήν «Ἀπολύτρωσι» (Μάρτιος 1999), καθώς καί τό 2001, προλογίζοντας τό βιβλίο του «Νεοελληνική Χριστιανική Λογοτεχνία - Προσεγγίσεις καί Ἀποτιμήσεις», πού εἶχε ἀφιερώσει «Στήν ἱερή μνήμη τοῦ Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη». Σ' αὐτό τό βιβλίο τῶν 206 σελίδων ὁ Ἰ. Ἀ. Ν. ἐκθέτει τίς ιδέες του γιά τή σύγχρονη Χριστιανική λογοτεχνία μας, τά γνωρίσματα καί τόν σκοπό της, τά ὀριά της καί τίς χρονικές περιόδους, ὅπως τίς ἔβλεπε.

Ἐπίσης, ἐκεῖ μᾶς δίνει τά σπουδαιότερα ὀνόματα τῶν Χριστιανῶν Λογοτεχνῶν, ἀρχίζοντας ἀπό τόν Σολωμό καί φτάνοντας ὡς τίς μέρες μας.

Ο Ἰ. Ἀ. Ν. ἦταν κραταιός φιλόλογος καί εἶχε βαθύτατη γνώση τῶν ἐλληνικῶν καί τῶν θεολογικῶν γραμμάτων, γι' αὐτό καί τά βιβλία του (πρωτότυπα ἢ μεταφράσεις ἀπό τά ἀρχαῖα ἢ τά βυζαντινά κείμενα) εὐωδιάζουν ἐλληνικότητα καί ὀρθόδοξη πνευματικότητα. Ὁ πεζογράφος, ποιητής καί κριτικός Ἰ. Ἀ. Ν. ἄνοιξε δρόμους μέ ὅλα τά βιβλία του, ἀπ' ὅπου ἡ πνευματική δροσιά καί χάρη τῆς τέχνης περνάει εὐεργετικά καί καλλιεργεῖ ὅλες τίς νεώτερες ἀγωνιζόμενες συνειδήσεις. Μακάρι ὁ Θεός νά δώσει νά βλαστήσουν οἱ σπόροι πού ἔριξε μέ τήν τέχνη του καί νά καρποφορήσουν σ' ὅλους τους χώρους τῆς Ἑλληνορθοδοξίας!

Σ' ἓνα ἀπό τά τελευταῖα του ποιήματα ἔγραφε ὁ Γιάννης:

«ὦ, μὴν ἀργεῖς, σέ καρτερῶ μ' ἀδημονία
γεμάτη προσδοκία τῶν Ἐθνῶν
καί τή δική μου!»

Καί δέν ἄργησε ἡ πρόσκληση καί ἡ ἄνωθεν ἐπίσκεψη.

Καλή Ἀνάσταση καί καλόν Παράδεισο, ἀγαπημένε μας ἀδελφέ Γιάννη!

Π.Β. Πάσχος

ΕΚΣΤΑΣΗ

Είναι τό τελευταίο κείμενο πού μᾶς ἄφησε ὁ Ἱ.Α.Νικολαΐδης λίγες ἡμέρες πρὶν τὴν κοίμησή του. Ἐκεῖ, στὴν αἰώνια χαρά τοῦ παραδείσου, εὐχόμαστε νὰ ἀπολαμβάνει τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖο βαθιά ἀγάπησε καὶ ἀφοσιωμένα ὑπηρετήσε σέ ὅλη τὴ ζωὴ του.

Μετά ἀπὸ τό γραφεῖο του ὁ κ. Θεμιστοκλῆς συνήθιζε, ἀντὶ νὰ κατευθυνθεῖ πρὸς τό σπίτι του, νὰ περνάει ἀπὸ μιά καφετέρια, ὅπου τὸν περίμενε ἡ παρέα του. Ἔτσι γλύτωνε, ἔλεγε, τὴ μουρμούρα τῆς γυναίκας του καὶ τὴ φασαρία τῶν παιδιῶν, κι ἀκόμα ἔνιωθε μιά προσωρινή τουλάχιστον ἀπαλλαγή ἀπὸ τίς ἔγνοιες τῆς δουλειᾶς. Ἡ μόνιμη συντροφιά του ἀποτελοῦνταν ἀπὸ πέντε-ἕξι φίλους τῆς ἴδιας περίπου ἡλικίας καὶ τῶν ἰδίων ιδεολογικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιλογῶν. Ἐκεῖ μένοντας συνήθως κανένα δίωρο, ρουφούσαν γουλιά-γουλιά τό οὐισκάκι τους κι ἔπιαναν μιά συζήτηση «ἐπὶ παντός τοῦ ἐπιστητού», μέ ἔμφαση βέβαια στὰ τρέχοντα ζητήματα πού ὁ σχολιασμός τους δέν ἔχει τελειωμό. Ἀκουγαν καλοπροαίρετα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καμιά φορὰ ἀνέβαιναν οἱ τόνοι καὶ ἡ ἐπιμονὴ σέ προσωπικὲς

ἀπόψεις γινόταν μέ πάθος ἐντυπωσιακό. Πότε-πότε παρεμβαλλόταν καὶ κανένα ἀνέκδοτο, μπορεῖ καὶ πιπεράτο, πού βοηθοῦσε στὴν ἐκτόνωση, τὴν εὐθυμὴ διάθεση, τὴ χαλάρωση. Ἔτσι ἐξαντλοῦνταν μαζί μέ τὸν χρόνο καὶ διάφορα προβλήματα πού οὐσιαστικά μένουν πάντα ἴδια καὶ ἀνακυκλώνονται κάθε τόσο μέ μικροπαραλλαγές. Ἄν τοὺς παρακολουθοῦσε κανεῖς μέ λίγη προσοχή, ἴσως θ' ἀποροῦσε πὼς τὰ καταφέρνουν νὰ περιστρέφονται διαρκῶς γύρω ἀπὸ παρόμοια πάνω-κάτω θέματα καὶ νὰ μὴν κουράζονται. Ὅμως, ὅπως κι ἂν τό δεῖς, αὐτὴ εἶναι ἡ πεζὴ καθημερινότητα. Τό ἔκτακτο σπανίζει. Ἐχει δίκιο ὁ ποιητής:

... θὰ γίνουν τὰ ἴδια πράγματα,
θὰ ξαναγίνουν πάλι-
οἱ ὅμοιες στιγμές μᾶς βρίσκουνε
καὶ μᾶς ἀφήνουν.

Ὡστόσο ἐκεῖνο πού προέχει εἶναι ἡ ἀμοιβαία σχέση, τό ἄγγιγμα τῆς καρδιάς. Γι' αὐτό ἡ γνήσια συντροφιά ἔχει τή δική της γεύση. Τά λόγια καθαυτά εἶναι ἀέρας πού σβήνει. Μένει ἡ ἐπικοινωνία. Αὕτῃ ἀναπαύει. Καί στήν περίπτωσή τους εἶναι ἀλήθεια ὅτι δέν τούς ἔλειψε.

Ἐντούτοις τό βράδυ ἐκεῖνο δέν ἔμοιαζε μέ τά ἄλλα. Οἱ δρόμοι τῆς πόλης κατάλληλα διακοσμημένοι καί φωταγωγημένοι. Ἡ ἀγορά πλήθουσα. Ἦταν ἡ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Οἱ θαμώνες στήν καφετέρια ἄρχισαν νά ἀραιώνουν νωρίτερα τοῦ συνήθους. Τό εἶχαν συζητήσει καί μεταξύ τους: Ἀπόψε θά τό διέλυναν ἐγκαίρως. Ἐπιτέλους ἦταν καί οἰκογενειαρχές. Στίς 12:00 χτυποῦσαν πανηγυρικά οἱ καμπάνες γιά νά διαλαλήσουν τό «Χριστός Ἀνέστη». Καί ἡ πρόθεση ὅλων ἦταν νά πάνε στήν ἐκκλησία οἰκογενειακῶς. Ξεκαθαρισμένα πράματα.

Ὡστόσο ὁ κ. Θεμιστοκλῆς τό 'φερε ἀπό δῶ, τό 'φερε ἀπό κεῖ καί στό τέλος ἔθεσε ἀπερίφραστα τό πρόβλημα πού τόν ἀπασχολοῦσε.

- Δέ λέω, ὅλοι μας εἴμαστε ἄνθρωποι μέ κάποιες ἀρχές. Κορώνα στό κεφάλι μας ἡ παράδοση τοῦ λαοῦ μας. Κι ἐγώ θεωρῶ ἀπαράδεκτο ἕνας ἐχέφρων ἄνθρωπος ν' ἀπουσιάζει τέτοια νύχτα ἀπό τήν ἐκκλησία. Στό κάτω-κάτω, τί παράδειγμα θά δώσουμε στά παιδιά μας; Καί πρακτικά νά τό πάρουμε, μιά ἡπια θρησκευτική ἀγωγή εἶναι χρήσιμη στούς σημερινούς πονηροὺς καιροὺς. Ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἀσφάλειας, μιά ἐγγύηση. Γιά μᾶς ὅμως, πού πρό πολλοῦ ἔχουμε περάσει τό στάδιο αὐτό, τί νόημα μπορεῖ νά ἔχει ἡ ἀποψινὴ βραδιά; Ἀναστήθηκε, λέει, ὁ Χριστός. Ἐγώ, νά σᾶς ἐξομολογηθῶ, τόν Χριστό τόν δέχομαι ὡς σπουδαῖο κοινωνικό ἀναμορφωτή, ὡς φιλόσοφο, τόν μεγαλύτερο ἄν θέλετε. Τόν βάζω πάνω καί ἀπό τόν δικό μας τόν Σωκράτη, πού πέθανε καί αὐτός γιά τήν ἀλήθεια. Ἀλλά ἀνά-

σταση... Δέν ξέρω, διατηρῶ τίς ἐπιφυλάξεις μου, τίς ἀμφιβολίες μου. Ὑπάρχουν, βρε ἀδελφέ, ἀποδείξεις;

- Ὁ σκεπτικισμός σου μᾶς ἀφήνει στήρηχά, ἀπάντησε ὁ κ. Δημήτρης. Ζητᾶς ἀποδείξεις. Ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι γεμάτη ἀπό σχετικές μαρτυρίες. Μετά τήν ἀνάστασή του ὁ Χριστός γιά 40 μέρες ἐμφανιζόταν στοὺς μαθητές του σέ πυκνά διαστήματα. Ἐμφανίστηκε καί σέ μιά συναξὴ πεντακοσίων καί πάνω ἀνθρώπων. Ἄντε οἱ μυροφόρες, ἀδύνατες καί συναισθηματικές γυναῖκες, ξεγελάστηκαν. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τούς Ἀποστόλους πού ἔφαγαν καί ἤπιαν μαζί του; Ἄς τό δεχτοῦμε κι αὐτό. Ἀλλά καί οἱ πεντακόσιοι ἄνθρωποι ξεγελάστηκαν κι ἐκεῖνοι σάν νά πάθανε ὁμαδική παράκρουση; Δέν μοῦ φαίνονται λογικά πράγματα αὐτά. Ὁμολογῶ πάντως πὼς κάποιες ὥρες μπαίνω κι ἐγώ στὸν πειρασμό τῆς ἀμφιβολίας, χωρὶς νά φτάνω στήν ἀμφισβήτηση. Τόν παλεύω ὥστόσο. Αὕτῃ νομίζω εἶναι ἡ φύση τῆς πίστες. Ἀδιάκοπος ἀγώνας γιά σταθερὴ ἐσωτερικὴ κατάκτηση παρὰ τίς προσωπικές μας ἀδυναμίες.

- Ἐσύ τί λές, Βασίλη; ρώτησε ὁ κ. Θεμιστοκλῆς τὸν παρακαθήμενό του. Σέ πείθουν τά ἐπαχειρήματα τοῦ Δημήτρη; Σοὺ ἀρκοῦν οἱ μαρτυρίες τοῦ Εὐαγγελίου;

- Δέν μ' ἀρέσει ὁ ρόλος τοῦ ἱεροκλήρου, ἀποκρίθηκε σχεδόν συνεσταλμένα ὁ κ. Βασίλης. Ἀφοῦ ὅμως μέ ρωτᾶς, θά ἀπαντήσω: Δέν εἶναι μόνο οἱ πληροφορίες πού μᾶς δίνει ἡ Καινὴ Διαθήκη. Αὐτές ἄλλωστε ἀναφέρονται σέ συγκεκριμένο περιορισμένο τόπο καί χρόνο. Ὑπάρχει καί ἡ θαυμαστὴ συνέχεια...

- Δηλαδή;

- Δηλαδή ἡ ἀδιάφραστη ἱστορία τῶν 2.000 χρόνων, ὅπως ξεκίνησε ἀπὸ τήν Ἰερουσαλὴμ καί μέ τόν καιρὸ ἀγκάλιασε ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη. Κήρυξαν τήν Ἀνάσταση οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλά θυσίασαν καί τῇ ζωῇ τους. Γιά ἕνα φάντασμα; Ἀκο-

λούθησε τό νέφος τών μαρτύρων γιά δύο, τρεῖς, τέσσερις αἰῶνες. Ἀλλά μήπως σταμάτησε ἐκεῖ; Ὅλοι ξέρουμε ὅτι ὡς τόν αἰῶνα μας, ὡς τίς μέρες μας, τό αἷμα τών πιστῶν ποτίζει ἀδιάλειπτα τή γῆ μέ χίλιους ἀπάνθρωπους τρόπους σέ χίλιους ἀπίθανους τόπους. Ὅλοι αὐτοί οἱ μάρτυρες εἶναι θύματα αὐταπάτης; Τόν βλέπουν τόν Χριστό ἀναστημένο, Θεμιστοκλή, τόν ἀκούν, τόν ζοῦν. Γι' αὐτό τολμοῦν νά θυσιάζονται στ' ὄνομά Του. Χώρια ἡ παρουσία τόσων ἀγίων ἀκόμα καί στή σημερινή ἐποχή. Μπροστά σ' αὐτή τήν πραγματικότητα οἱ ὑποβολές τοῦ ὀρθολογισμοῦ καί τοῦ σκεπτικισμοῦ ὀφείλουν νά ὑποχωροῦν. Ἡ θέα τοῦ ὑπερβατικοῦ κι ἡ λογική τῆς μεταφυσικῆς θερμαίνει καί στηρίζει κάθε ταπεινή καρδιά.

- Ἦθελα ν' ἀκούσω καί τή δική σου θέση, Μιχάλη, εἶπε τότε ὁ κ. Θεμιστοκλῆς.

- Ἡ θέση μου εἶναι, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ κ. Μιχάλης, ὅτι ἤδη πέρασε ἡ ὥρα καί πρέπει νά βιαστοῦμε. Καταπιαστήκαμε μ' ἓνα μεῖζον θέμα πού ἀπαιτεῖ ἀνεση χρόνου.

Ἐκανε νόημα στό γκαρσόνι καί τοῦ φώναξε:

- Γιάννη, ἔλα σέ παρακαλῶ νά πληρωθεῖς. Φύγαμε.

Ὅλοι τράβηξαν κατευθεῖαν πρὸς τό σπίτι τους. Ὁ κ. Θεμιστοκλῆς βρῆκε συγκεντρωμένη κι ἔτοιμη τήν οἰκογένεια. Ἐνας γλυκός ἀέρας δονοῦσε τήν ἀτμόσφαιρα. Ἡ γυναίκα του περιποιημένη, μέ εὐχάριστη ὄψη, τόν καλωσόρισε ἐγκάρδια. Κεφάλτα τά παιδιά, ὅλο χαρά, μέ τά καινούργια ροῦχα καί παπούτσια. Ζήτησε συγγνώμη καί χωρίς ἄλλη χρονοτριβή συνιαρίστηκε καί ὁ ἴδιος. Ξεκίνησαν ὅλοι μαζί μέ τίς λαμπάδες στό χέρι γιά τόν ἐνοριακό ναό. Μπροστά τά παιδιά, σχεδόν ἀσυγκράτητα, καί πίσω μέ βῆμα γοργό ὁ κ. Θεμιστοκλῆς κρατώντας ἀγκαζέ τή γυναίκα του.

Ἡ ἀνοιξη εἶχε πατήσει μέ τό ἀβρό πό-

δι της σταθερά στή γειτονιά τους. Ἀπό κάποιες μονοκατοικίες χυνόταν μεθυστικό τό ἄρωμα τῆς πασχαλιάς, ἀνθισμένης, θαρρεῖς, μυροφόρας. Ἡ φωτεινή πλατεία μπροστά στό ναό εἶχε ἓνα πλήθος ὄχι μόνο «ἐπάνω πεντακοσίων ἀδελφῶν» παρὰ καί χιλίων καί βάλε. Δέν ἄργησαν νά φανοῦν οἱ φλογίτσες τῶν κεριῶν πού ὅλο πλήθαιναν καί ἀπλώνονταν. Στή γαλήνια βραδιά οἱ δύο χοροὶ τῶν ἱεροψαλτῶν ἐνωμένοι πάνω στήν ἐξέδρα ἔψελναν τοὺς θριαμβικούς ὕμνους μέ ἐνθουσιασμό. Καί τότε ἀκούστηκε καθαρή καί ὑποβλητική ἡ φωνή τοῦ ἱερέα: «Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ...». Τί εὐφρόσυνος λόγος! Τί αἴσθημα αἰσιοδοξίας, σιγουριάς! «Εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις», κατέληξε ὁ ἱερέας.

Ὁ κ. Θεμιστοκλῆς ἐνίωσε κάτι νά σπάει μέσα του, ἴσως ἓνα κομμάτι πάγου. Τά μάτια του ἄρχισαν νά τρέχουν ἀσυγκράτητα. Μάταια προσπαθοῦσε νά κρυφτεῖ ἀπὸ τή γυναίκα του, πού γνώριζε βέβαια τοὺς ἐνδοιασμούς του. Πρώτη φορὰ τόν ἔβλεπε ἔτσι μεταρσιωμένο. Ἀληθινά, στά μύχια τῆς ψυχῆς του αἰσθανόταν μὰ πρωτόγνωρη ἐμπειρία κατάνυξης. Κάτι σάν ἔκσταση, ὅπως ἐκείνη τῶν μυροφόρων. Τοῦ χάιδεψε ἀπαλά τό μέτωπο καί τόν φίλησε. «Χριστὸς Ἀνέση, Θέμη μου», ψιθύρισε. Μέ ραγισμένη φωνή τῆς ἀπάντησε: «Ἀληθῶς Ἀνέστη, Μαρίνα». Τί τίς ἤθελε τίς ἄλλες ἀποδείξεις;

Ἰ. Ἀ. Νικολαΐδης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Νύχτα Ἀνάστασης.
Ἰ. Ν. Ἀγ. Βαρβάρας,
Ἄνω Τούμπα, Θεσσαλονίκη

Έκαναν
όνειρα ή Άννα μέ
τόν σύζυγό της τόν
Λευτέρη σάν έλαβαν δώρο
σταλμένο από τόν ούρανó αυτό πού χρό-
νια έπιθυμούσαν... Κι όταν γιά πρώτη
φορά άκουσαν στόν καρδιοτοκογράφο
τούς χτύπους τής μικρής ζωής πού ή Άν-
να φιλοξενούσε στά σπλάχνα της, σκίρ-
τησαν καί οί δύο μπροστά στό θαύμα τοῦ
Θεοῦ! Έκαναν όνειρα! Φανταζόταν εκεί-
νη τόν έαυτό της μέ ένα βρεφάκι στήν
άγκαλιά νά χύνει πάνω του όλη τή μητρι-
κή στοργή της... Καί ó Λευτέρης ζωγρά-
φιζε μέ τόν νοῦ του τό μέλλον: έναν πα-
τέρα νά κρατᾶ από τό χέρι τό παλληκάρι
του καί νά πηγαίνει νά τό γράψει στό
σχολείο!

Στή χαρά καί στήν προσμονή τοῦ
καινούργιου μέλους τής οίκογένειας μία
εΐδηση-κεραυνός ήρθε νά σβήσει τά όνει-
ρά τους: τό έμβρυο πού σέ λίγους μήνες
θά άνοιγε τά μάτια του στήν έξωμήτρια
ζωή ήταν παιδί μέ σύνδρομο. Κι αυτό ή-
ταν τό παιδί τους... Τό παιδί πού απέθε-
σαν πάνω του έλπίδες, όνειρα, σχέδια...
Τώρα; Τί νά κάνουν; Βρέθηκαν πολλοί
«σύμβουλοι» νά τούς βοηθήσουν, προτεΐ-
νοντας διακοπή κύησης «γιά τό καλό ό-
λων». Όμως αυτό τό παιδί, τό δικό τους
παιδί, ήταν δώρο, δώρο σταλμένο ά-
πό τόν Θεό ως άπάντηση στήν έπίμονη
προσευχή τους. Έτσι τό ζούσαν από τήν

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ, καρδούλα νά χτυπᾶς...

πρώτη στιγμή. Κι αυτή ή βεβαιότητα
τούς έριξε καί πάλι μέ εύγνωμοσύνη
στά γόνατα καί θέριψε ή πίστη τους
στήν προσπάθεια ύποταγής στό πάν-
σοφο θέλημά Του.

Γεννήθηκε ó μικρός καί πήρε τό όνο-
μα Άναστάσιος. Μεγάλωνε μέσα στήν ά-
γάπη τών δικών του, μά δέν άναπτυσ-
σόταν όπως τά άλλα παιδιά τής ήλικίας
του. Περίμεναν σιγά-σιγά νά άρχίσει νά
στηρίζει τό κεφαλάκι του, νά κάθεται, νά
κάνει τά πρώτα του βήματα, μά εκείνος
δέν έλεγε νά άποχωριστεί τό παιδικό κρε-
βατάκι του. Πέρασαν έτσι δύο, πέντε, δέ-
κα χρόνια... Μπορεί ó Άναστάσης νά μήν
κατάφερε νά μιλήσει, νά περπατήσει, νά
άναπτύξει δεξιότητες. Μπορούσε όμως
νάιώθει τήν άγάπη μέσα από τήν άκού-
ραστη φροντίδα τών δικών του καί νά
χαμογελᾷ. Κι αν δέν είχε τή δυνατότητα
νά εκφράσει μέ λέξεις αυτό πού ήθελε,
είχε μία μάνα δίπλα του, σάν άγγελο πι-
στό, νά προλαβαίνει τήν κάθε άνάγκη
του.

Τόν Άναστάση τόν γνώρισα μέσα σέ
έναν θάλαμο τής Παιδιατρικής κλινικής
τοῦ Νοσοκομείου, όταν χρειάστηκε νά
νοσηλευτεί γιά μία λοίμωξη. «Τίκ τάκ, τίκ
τάκ, καρδούλα νά χτυπᾶς· τίκ τάκ, τίκ
τάκ, νά ζής γιά νά αγαπᾶς», άκουσα νά
σιγοτραγουδᾷ ή καλλίφωνη μανούλα του,
σάν τόν περιποιούνταν, κι εκείνος τήν
εύχαριστοῦσε μέ ένα πλατύ χαμόγελο. Ό-
ταν πονούσε δάκρυζε, καί τό καλύτερο
παυσίπονο ήταν τό χάδι τής μανούλας
του. Αυτό ή μάνα... χρειάστηκε νά μείνει
καιρό μέσ στό Νοσοκομείο μέ τό παιδί,
όμως πάντα μέ τό χαμόγελο· δέν ξεχνού-

σε νά εύχαριστεί γιατρούς καί νοσηλευτές για τή φροντίδα τους. Κι ἦταν μία διαρκής μαρτυρία τῆς Ἀνάστασης τοῦ Ἀναστάση ἡ μητέρα κι ἦταν ἓνα μήνυμα ἐλπίδας μέσ στον νάό τοῦ πόνου.

Ἐκείνη τή νοσηλεία ἀκολούθησαν κι ἄλλες στά δύο ἐπόμενα χρόνια. Μεγάλη Παρασκευή καί ...«τίκ τάκ», ἡ καρδούλα τοῦ Ἀναστάση ἔπαψε νά χτυπᾷ ἢ μᾶλλον ἄρχισε νά χτυπᾷ σέ ἄλλη συχνότητα. Κι ἔφυγε ὁ Ἀναστάσης ἀπό αὐτή τή γῆ για νά προλάβει νά γιορτάσει τήν Ἀνάσταση μέ τόν ἀναστάντα Κύριο στον οὐρανό!

Προσπάθησα νά κρύψω τά δάκρυά μου ὅταν ἡ Ἄννα, τήν ἐπόμενη μέρα, Κυριακή τοῦ Πάσχα, σάν ἄλλη μυροφόρα ἦρθε νά πεί στους θαλάμους τοῦ Νοσοκομείου τό «Χριστός Ἀνέστη!» «Ἡ κηδεία τοῦ Ἀναστάση μου ἦταν ἓνα πανηγύρι, τό πανηγύρι τῆς Λαμπρῆς! Κι ἐκεῖνος πόσο ἔλαμπε...». Κι ἔφερε τά μύρα τῆς ἀγάπης της αὐτή ἡ χριστιανή μάνα για νά τά προσφέρει καί σέ ἄλλες μάνες πού σήκωναν τόν σταυρό τους συνοδεύοντας τό ἄρρωστο παιδί τους μέσ στό Νοσοκομεῖο τή μέρα τῆς Λαμπρῆς... Για νά μήν πάψει νά ἀντηχεῖ τό τραγούδι τῆς καρδιάς της: «Τίκ τάκ, τίκ τάκ, καρδούλα νά χτυπᾷς: τίκ τάκ, τίκ τάκ, νά ζῆς για νά ἀγαπᾷς». Για νά φτάνει ὡς τήν πονεμένη γῆ μας ἡ ἐλπιδοφόρα φωνή τοῦ Ἀναστάση: «Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος».

Β. Α.
Παιδίατρος

Σέ μία ἐπιτήρηση

Ὑπογράψαμε στήν κατάσταση, παραλάβαμε τοὺς φακέλους μέ τά τετράδια τῶν πανελλαδικῶν ἐξετάσεων καί κατευθυνθήκαμε ἀνά δύο στίς αἰθουσες. Μέ τή συνάδελφο πού θά ἐπιτηρούσαμε μαζί, μόλις γνωριστήκαμε. Φαινόταν ἥρεμη καί σοβαρή.

Καλημερίσαμε τά παιδιά καί πήραμε παρουσίες. Μέχρι πρίν λίγο ἀκούγονταν στήν αὐλή ὀμιλίες καί ἀστεῖα. Μέ τήν εἴσοδο στήν αἴθουσα καί τό ξεκίνημα τῆς διαδικασίας τά παιδιά σοβάρεψαν. Τό κρυμμένο ἄγχος ἦρθε στήν ἐπιφάνεια, ἔκλεψε τή φωτεινότητα ἀπό ἄρκετά πρόσωπα, σφράγισε τά στόματα, ἀναποδογύρισε ἀδέξια μερικά ...μπουκαλάκια μέ νερό κι ἔκανε ἀπρόβλεπτα λάθη στά ὀνοματεπώνυμα!

Ἀφοῦ ξεπεράσαμε τά τεχνικά προβλήματα, ἔριξα μία τελευταία ματιὰ στό ἔντυπο τῶν ὀδηγιῶν: «Οἱ ἐπιτηρητές ἔχουν βασιική ὑποχρέωση ὥστε μέ τή στάση τους καί τή συμπεριφορά τους νά δημιουργοῦν κλίμα ἡρεμίας καί σεβασμοῦ τῶν ἐξεταζομένων». Πῶς ὅμως νά τό κάνουν αὐτό ὅταν εἴσαι κι ἐσύ ἀγχωμένος ἀπό τόν φόβο μήπως κάνεις κάποιο λάθος, μήπως κάποια παράλειψή σου γίνει ἀφορμή για νά δολιευτεῖ κάποιος τίς ἐξετάσεις...

Προσπάθησα νά χαλαρώσω λίγο καί νά μιλήσω ζεστά στά παιδιά. Νά τά βοηθήσω νά ἡρεμήσουν. Ὁ πάγος εἶχε ἀρχίσει νά σπάει καί θά ἔπρεπε τώρα νά κρατήσω τήν ἰσορροπία ἀνάμεσα στήν ἀπλότητα καί τόν σεβασμό.

Τά θέματα ἦρθαν εὐτυχῶς χωρίς καθυστέρηση. Μαζί ξαναγύρισε καί ὁ ἀόρατος ... «συνοδός» τῶν παιδιῶν πού για λίγο εἶχε παραμερίσει. Αὐτή τή φορά πιό κυριαρχικός, ἔκανε τίς καρδιές

νά χτυπᾶνε γρηγορότερα, τὰ χέρια νά ἰδρώνουν καί τὰ στυλό νά παίρνουν φωτιά!

Εἶχα ἤδη προλάβει στά λίγα λεπτά πού μεσολάβησαν νά γνωρίσω τήν Ἀντιγόνη, πού ἐνῶ ἦταν ἀπό ἓνα χωριό τῆς Καρδίτσας φιλοξενοῦνταν τήν τελευταία χρονιά στή θεία της πού ἔμενε στή συμπρωτεύουσα· τόν Νίκο, πού παρὰ τό ξαφνικό πρόβλημα υγείας του, εἶχε τό θάρρος νά συμμετάσχει στή διαδικασία τῶν ἐξετάσεων· καί τόν Ἄλντο, πού καταγόταν ἀπό γειτονική χώρα καί δέν ἤθελε μέ τίποτα νά ἐπιστρέψει στήν πατρίδα του. Σκεφτόμουν πώς αὐτά τὰ παιδιά πίστευαν ὅτι μετά τίς ἐξετάσεις τους θά ἄνοιγε μπροστά τους ἓνας δρόμος, ἓνα παράθυρο στή ζωή.

Στό πρῶτο θρανίο ἀριστερά ἔγραφε ἡ Κατερίνα, μία συμπαθητική, λιγομίλητη κοπέλα μέ κοκκινόξανθα μαλλιά... Φαινόταν πιά ὥριμη ἀπό τοὺς ὑπόλοιπους. Κάνοντας στήν ἀρχή ἔλεγχο τῶν στοιχείων πρόσεξα, καθώς δίπλα στό δελτίο ἐξεταζομένου βρισκόταν ἡ ταυτότητά της, πώς ἡ ἡμερομηνία γέννησής της ἀπεῖχε μόνο μία δεκαετία ἀπό τή δική μου! Φοροῦσε βέρα... δέν ρώτησα λεπτομέρειες. Σίγουρα προσδοκοῦσε κι ἐκείνη ν' ἀνοίξει ἓνα παράθυρο...

Δέν ξέρω ἂν ἡ προσδοκία τους αὐτή θά γινόταν πραγματικότητα. Ζοῦσα φέ-

τος τήν ἴδια ἀγωνία μέ τή μεγάλη μου κόρη. Μπροστά μου εἶχα δεκαοκτώ νέους ἀνθρώπους πού ἀγωνίζονταν νά ἀποδείξουν στόν ἑαυτό τους καί στοὺς ἄλλους πώς μποροῦν κάτι νά κάνουν, πώς κάτι ἀξίζουν... Στήν πιά ἀπλή περίπτωση ἀγωνίζονται νά ἀποδείξουν στοὺς γονεῖς τους -καί ἡ Κατερίνα πιθανόν στά παιδιά της- πώς εἶναι ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν τους. Ἦθελα νά φωνάξω δυνατά, νά τοὺς πῶ πώς τὰ ἀγαπῶ κι ἄς μὴν εἶναι δικά μου παιδιά! Μέ κόπο σεβάστηκα τόν κανονισμό...

Αὐθόρμητα ἔκανα μία εὐχή: Φώτισε, Θεέ μου, αὐτά τὰ παιδιά! Ἀνάλαβε Ἐσύ καί τήν προσπάθεια τοῦ καθενός μά καί τό ἀποτέλεσμα. Ἔσκυφα πάλι στό παρουσιολόγιο. Μοῦ φάνηκε πώς ἄλλαζε μέγεθος καί μορφή. Γινόταν μικρό, θαρρεῖς ὅλο καί πιά μικρό. Οἱ κωδικοὶ ὑποψηφίων ἦταν πλέον περιττές λεπτομέρειες. Τό παρουσιολόγιο θύμιζε δίπτυχο... Καί ἡ εὐχή γινόταν τώρα ἱκεσία μυστική γιά κάθε ἓνα παιδί ξεχωριστά: Μνήσθητι Κύριε τῶν δούλων Σου Περικλῆ, Ἀντιγόνης, Ἰωάννας, Ἄλντο, Αἰκατερίνης, Νικολάου....

Ἡ ἐπιτηρήτρια

Μαθητική έκδρομή

Σαββατοκύριακο 9-10 Ἀπριλίου. Δύο λεωφορεῖα, μέ τίς μαθητικές ὁμάδες τῆς Ἀδελφότητάς μας, ἐκδράμουν στή Φλώρινα καί στίς Πρέσπες. Ἡ ἐκδρομή-προσκύνημα στά μέρη αὐτά ἐνθουσίασε τοὺς μαθητές καί ἀποτέλεσε γιά αὐτοὺς ἀκόμη μιά εὐκαιρία πνευματικῆς ἀνανέωσης.

«Συμπορευθῶμεν...»

Ἡ βυζαντινὴ χορωδία τῶν νέων τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωση» παρουσίασε τὴν Κυριακὴ 17 Ἀπριλίου ἐκδήλωση-ἀφιέρωμα γιά τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, στὴν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητάς μας. Τά

κείμενα καί οἱ ὕμνοι τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδας ἀποτέλεσαν μιά προετοιμασία-παρότρυνση, νά «συμπορευθῶμεν» μέ τόν Κύριο «καί συσταυρωθῶμεν, καί νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς»...

«Ἐν φυλακῇ ἤμην...»

Τό Σάββατο τοῦ Λαζάρου ἐπισκεφτήκαμε τόν «φυλακισμένο» Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶπε «ἐν φυλακῇ ἤμην, καί ἦλθετε πρός με» (Μθ 25,36). Καί ὅχι μόνο Τόν συναντήσαμε στά πρόσωπα τῶν κρατουμένων τῶν ἀγροτικῶν φυλακῶν Κασσάνδρας, ἀλλά καί ἐνωθήκαμε μαζί Του στό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, πού τέλεσε ὁ π. Μιχαήλ στόν ναό τῶν φυλακῶν. Τό μήνυμα ἀπό τό ἑορταστικό πρόγραμμα πού παρουσίασαν οἱ νέοι τοῦ «Λύχνου» καί ἀπό τὴν ἐπίκαιρη ὁμιλία τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Ἀδελφότητάς μας, κ. Γεωργίου Μυτιληναίου, ξεκάθαρο: Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός «γιά νά μᾶς σώσει ἀπ' τῆς ψυχῆς τά πάθη, πέθανε σάν ταπεινός φονιάς, μὰ κατατρόπωσε τό κράτος τοῦ Ἄδη κι Ἀναστημένος τὴν Ἀνάστασή μας ζητᾶ...».

Όχι στό ξεπούλημα τῆς Μακεδονίας

Τό τελευταῖο διάστημα ἀκούστηκαν κυβερνητικά στελέχη νά ἀποκαλοῦν τά Σκόπια «Μακεδονία»! Τήν ἴδια στιγμή στό ἐπίσημο ἀνακοινωθέν τῆς συνάντησης τῶν εὐρωπαίων σοσιαλιστῶν στό Παρίσι, (12/3/16), στήν ὁποία συμμετεῖχε καί ὁ πρωθυπουργός Ἀλέξης Τσίπρας, τά Σκόπια ὀνομάζονται Μακεδονία. Ἐπιπλέον, ὅπως ἀναφέρουν διασταυρωμένες πληροφορίες -εὐχόμαστε νά μήν ἀληθεύουν- τῆς ἐφημερίδας «Δημοκρατία» (1/4/ 2016), σέ μυστική σύσκεψη, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στό Μέγαρο Μαξίμου, ἐρρίφθη ὁ κύβος γιά τή σύναψη ὀριστικῆς συμφωνίας μέ τά Σκόπια, ὅσον ἀφορᾷ στό πρόβλημα τῆς ὀνομασίας. Σύμφωνα μέ αὐτήν, ἡ Ἑλλάδα προσφέρει δῶρο στά Σκόπια τό ὄνομα «Μακεδονία» χωρίς κανέναν ἄλλο προσδιορισμό, μέ ἀντάλλαγμα τό ἄμεσο ἄνοιγμα τῶν ἐλληνοσκοπιανῶν συνόρων ἀπό τή γειτονική χώρα.

Παρά τίς δυσχέρειες, τίς ὁποῖες ἀντιμετωπίζει ἐσχάτως ἡ πατρίδα μας, σέ καμιά περίπτωση δέν μπορεῖ χάριν ὁποιασδήποτε συμφωνίας νά διακυβευθεῖ τό ὄνομα «Μακεδονία». Γιά τόν λόγο αὐτό ἐνώνουμε κι ἐμεῖς τή φωνή μας μέ τή διαμαρτυρία καί τόσων ἄλλων ἀνησυχούντων συμπατριωτῶν μας καί ὑψώνουμε κραυγή ἀγωνίας γιά τά τεκταινόμενα εἰς βάρος τῆς πολυπαθῆς Μακεδονίας μας.

Ἐδῶ καί 20 χρόνια τό κρατικό μῶρφωμα τῶν Σκοπίων ἐξακολουθεῖ νά παραβιάζει τίς διεθνεῖς συμφωνίες καί νά καπηλεύεται τό ὄνομά μας. Ἐπιπλέον οἱ κάτοικοί του δηλώνουν «Μακεδόνες» καί τή γλῶσσα τους, πού εἶναι μεταπλασμένο βουλγαρικό ἰδίωμα, ἀσύστολα τήν ὀνόμασαν «μακεδονική». Ἡ ὅλη κατάσταση καλλιεργεῖ ἔντονα τό κλίμα τοῦ «ἀλυστρωτισμοῦ» εἰς βάρος τῆς μιᾶς καί μοναδικῆς Μακεδονίας, τῆς ἐλληνικῆς, ὁ ὁποῖος ἐκδηλώνεται μέ τήν πλαστογράφηση τῆς ἱστορίας στήν ἐκπαίδευση, ἐνῶ σέ ἀεροδρόμια, ὁδούς κ.ἄ. δίνονται τά ὀνόματα τῶν βασιλέων τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας καί στήνονται μνημειώδεις ἀνδριάντες τους· ἀναρτῶνται ἐπίσης χάρτες τῆς «Μεγάλῃς Μακεδονίας», ὅπου ἀποτυπώνεται ὅλη ἡ βόρεια ἐπικράτειά μας προσαρτημένη στά Σκόπια. Μέ τίς προπαγανδιστικές τους προσπάθειες κατάφεραν νά ἐπιτύχουν τήν ἀναγνώριση τοῦ ὀνόματος «Μακεδονία» ἀπό 140 περίπου χώρες (ἀνάμεσά τους ἡ Ρωσία, οἱ ΗΠΑ, ἡ Κίνα, ἡ Ἰνδία).

Εἶναι γνωστό ὅτι τό νεοφανές κράτος τῶν Σκοπίων κατασκευάστηκε ἀπό τόν Στάλιν καί τόν Τίτο τό 1944. Μέχρι τότε ἡ περιοχή αὐτή ὀνομαζόταν «Βαρντάρσκα». Ἐπειδή ὅμως ὁ συνεκτικός ἰστός μιᾶς κοινωνίας εἶναι ἡ δημιουργία «ταυτότητας», ἡ ὑπαρξή ἱστορίας ἢ ἡ ἐπὶ κληση κάποιου

ιδεολογήματος, οί γείτονές μας προσπάθησαν νά σφετερισθοῦν μιά ἀλλότρια ταυτότητα· ἐκμεταλλεύτηκαν ἔτσι τόν γεωγραφικό ὄρο «Μακεδονία», τόν ὁποῖο καί χρησιμοποίησαν μέ ἔθνολογική σημασία. Εἶναι προφανές ὅτι ἡ προσπάθεια τῶν Σκοπίων στοχεύει στήν οἰκαιοποίηση κάθε μακεδονικοῦ, στήν ὑφαρπαγή τῆς πολιτιστικῆς καί ἱστορικῆς μας κληρονομιάς ἀκόμη καί στόν σφετερισμό τῶν ἐδαφῶν μας. Αὐτό ὀφείλεται ἀφενός στόν ἐθνικισμό τους καί ἀφετέρου στόν ἱμπεριαλισμό τῶν ΗΠΑ, πού στό ὕβριδιακό κατασκεύασμα τῶν Σκοπίων βλέπουν ἓνα στήριγμα γιά τήν πολιτική τους στά Βαλκάνια.

Ἀπάντηση στήν παραχάραξη τῆς ἱστορίας, τήν ὁποία ἐπιχειροῦν, δίνει ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς ΠΓΔΜ, Κίρο Γκλιγκόρωφ: «Εἴμαστε Σλάβοι καί ἤρθαμε στήν περιοχή τόν 6ο αἰῶνα μ.Χ.. Δέν εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων. Σοβαροί ἱστορικοί γελοῦν μέ ὅσα συμβαίνουν στή χώρα μου. Ἔτσι ὅπως πᾶμε, θά βγοῦμε ἀπευθείας ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας καί θά ἀποδειχτεῖ ὅτι καί ὁ παράδεισος εἶναι μακεδονικός».

Περίτρανα ἐπίσης τούς ἀπαντᾷ ἡ διάτορη φωνή τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν. «Οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων δέν ἄντεξαν, ἀλλά βγήκαν νά καταδιώξουν τούς πλαστογράφους τους», δήλωσε ὁ αἰμίμνηστος πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Κωνσταντῖνος Τσάτσος, ὅταν ἐπισκέφθηκε τή Βεργίνα. Ἡ Μακεδονία εἶναι Ἑλλάδα «ἐν λίθοις φθεγγομένοις καί μνημείοις σωζομένοις», ὅπως εὐγλωττα ἀποκαλύπτουν οἱ τόσες ἐπιγραφές!

Ἐξάλλου, σέ παρόμοιες περιπτώσεις διακρατικῶν διαφορῶν, ὅπου καταχρηστικά χρησιμοποιήθηκε «ἐθνική» ὀνομασία χώρας, (π.χ. τῆς Αὐστρίας, τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, τῆς Τσεχίας, τῆς Σερβίας

κτλ.), γνωρίζουμε ὅτι τό θέμα διευθετήθηκε βάσει τῶν διεθνῶν κανόνων δικαίου.

Συνεπῶς καί στή δική μας περίπτωση ἐπιβάλλεται κατά τόν ἴδιο τρόπο νά ἀποτραποῦν διεκδικήσεις τοῦ κράτους αὐτοῦ εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος. Νά ἀπαγορευθεῖ στά Σκόπια ὁ σφετερισμός τοῦ δικοῦ μας ὀνόματος καί τῆς δικῆς μας ἱστορίας. Παῖνες καί Δάρδανοι κατοικοῦσαν στήν περιοχή τους. Ἄν θέλουν κάποιο ἀρχαῖο ὄνομα, Παιονία ἢ Δαρδανία ἄς ὀνομαστοῦν. Οὔτε πρέπει νά γίνει δεκτὴ ἡ εἴσοδος τῶν Σκοπίων σέ διεθνεῖς ὀργανισμούς μέ τήν πλαστή ἐθνωνυμία «Μακεδονία». Ἀποτελεῖ ὑποχρέωση τῶν ἐταίρων μας καί τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν νά βοηθήσουν στήν κατεύθυνση αὐτή, ἂν καί ὁ βάρδος τῆς ἐλευθερίας Ρήγας Βελεστινλής μᾶς προετοίμαζε γιά τό ἀντίθετο: «Μὴν ἐλπίζετε εἰς ξένους/ καί υἱούς νενοθευμένους/ ἀλλὰ μόνο στήν ἀνδρείαν/ σῶν Ἑλλήνων τήν καρδίαν».

Κι ἐμεῖς ἀπό τήν πλευρά μας ὀφείλουμε νά πάψουμε νά στρουθοκαμηλίζουμε μπροστά στίς προκλήσεις τῶν ἐπίδοξων σφετεριστῶν μας. Μὲ κάθε τρόπο ἄς περιφρουρήσουμε τό ὄνομά μας καί ἄς μὴν αὐτοῦπονομεύουμε τήν ἱστορική μας αὐτοσυνειδησία καί ταυτότητα, διακατεχόμενοι ἀπό τό σύνδρομο τοῦ ἐνδοτισμοῦ. Ἀντιστεκόμαστε σθεναρά στό ξεπούλημα τοῦ ὀνόματος «Μακεδονία» ἀπὸ Ἑλληνες καί ξένους. Τό σημαντικό εἶναι ἡ Ἑλλάδα νά μὴ χάρισει τόν ὄρο «Μακεδονία». Τό ὄνομά μας δέν τό χαρίζουμε, δέν τό κομματιάζουμε, δέν τό διαπραγματευόμαστε, δέν τό ἀνταλλάσσουμε. «Τό ὄνομά μας εἶναι ἡ ψυχὴ μας».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ίσως

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στήν Ἑλλάδα τόν προηγούμενο μήνα (16 Ἀπριλίου) προκάλεσε τόσο θετικούς ὅσο καί ἀρνητικούς σχολιασμούς στά ἐκκλησιαστικά περιβάλλοντα. Μία συνετή πρόταση πού ἄν λαμβανόταν ὑπ' ὄψιν ἴσως θά ἀπομάκρυνε ἐρωτηματικά καί δυσaráσκειες ἦταν καί αὐτή τοῦ ἐπισκόπου Γλυφάδος: «Θεωροῦμε πῶς τέτοιες ἀποφάσεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι μείζονος σημασίας καί ὅτι θά ἔπρεπε νά ληφθοῦν ἔπειτα ἀπό σύγκληση τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος...».

Οἱ ἀνησυχίες αὐξάνουν

Ἡ ἡμερομηνία τῆς Μεγάλης καί Ἀγίας Συνόδου πλησιάζει καί οἱ ἀνησυχίες αὐξάνουν. Ἔρχονται ἀπό διάφορες κατευθύνσεις οἱ φωνές πού ἐπισημαίνουν κινδύνους καί ἐκφράζουν ἀγωνία γιά τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπό αὐτά πού ἐπιθυμεῖ νά ἐπιφέρει ἡ Σύνοδος. Μετά ἀπό τίς ἐπιστολές τοῦ καθηγητῆ Δογματικῆς κ. Δ. Τσελεγγίδη καί τοῦ ἐπισκόπου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου στίς Συνόδους τῶν τοπικῶν Ἐκκλη-

σιῶν Ἑλλάδας καί Κύπρου, κυκλοφόρησε καί μία ἐπιστολή τοῦ ὀρθόδοξου πληρώματος πρὸς τή Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας ὅπου ἐκδηλώνεται ἡ ἀνησυχία τους γιά τὰ τεκταινόμενα (βλ. aktines.blogspot.gr). Δημοσιεύθηκε ἐπίσης ἡ διαμαρτυρία τοῦ Πατριάρχου Τιφλίδας καί Γεωργίας κ. Ἡλία (βλ. thriskeftika.blogspot.gr). Αὐτές οἱ κινήσεις δέν θά πρέπει νά πέσουν στό κενό ἀλλά νά δημιουργήσουν γόνιμο προβληματισμό καί νά ὀδηγήσουν τελικά σέ σωστές ρυθμίσεις.

Ἱερό δῶρο

Ἡ πρακτική τῶν ἐκτρώσεων στήν Εὐρώπη –καί στή χώρα μας φυσικά– ἔχει γίνει πλέον ἀδιαμβισβήτητο καθεστῶς. Ὡστόσο ὁ Πατριάρχης Σερβίας Εἰρηναῖος δέν διστάζει νά συστήσει: «Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ξεχάσει τήν ἱερότητα τῆς ζωῆς, διότι ἡ ζωή εἶναι τό μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού δυστυχῶς καθημερινά ἀποϊεροποιεῖται... Νομίζω πῶς ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά μιλήσει στούς ἀνθρώπους καί νά ἐπισημάνει τή φοβερή αὐτή ἁμαρτία ἀφαίρεσης ζωῆς... Καλῶ ὅλες τίς Ὀρθόδοξες χῶρες νά ἀ-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

παγορεύσουν τήν ἀμβλωση. Γιά νά σταματήσει ἡ μεγάλη μάστιγα τῆς ἐποχῆς (ἡ ὑπογεννητικότητα) πρέπει ἡ κάθε κυβέρνηση νά λάβει μέτρα ὅπως ἡ ἀπαγόρευση τῆς ἀμβλωσης στό σύστημα ὑγείας».

«Αὐτό δέν εἶναι τό ὄνομά σου»!

Μ' αὐτό τό σύνθημα ἡ Παμμακεδονική Ἑνωση τῶν Η.Π.Α. ξεκίνησε (13/4/2016) μία παγκόσμια διαδικτυακή ἐκστρατεία γιά τή συγκέντρωση ὑπογραφῶν μέ σκοπό τήν ἀνάκληση τῆς λανθασμένης ἀπόφασης τοῦ 2004 γιά προσωρινή ἀναγνώριση τῶν Σκοπίων μέ τό ὄνομα Μακεδονία ἐκ μέρους τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβέρνησης. Στό πλευρό τῆς Παμμακεδονικῆς βρίσκεται καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος, ὁ ὁποῖος δήλωσε: «Στηρίζουμε διαχρονικά τήν προσπάθεια τῆς Παμμακεδονικῆς καί ἰδιαίτερα τή νέα πρωτοβουλία».

Μνημεῖα πολιτισμοῦ

«Οἱ φωτογραφίες πού δείχνουν νεαρές γυναῖκες νά διαφημίζουν νυφικά ἐπάνω στόν Δεσποτικό Θρόνο, στόν Ὡραία Πύλη, στίς εἰκόνες τοῦ

εἰκονοστασίου σέ Ὁρθόδοξους ἱστορικούς ναούς τοῦ Βερατίου καί τοῦ Ἑλμπασάν ἀποτελοῦν μεγάλη προσβολή κατά τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας», δηλώνει ἡ Ἀλβανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐνῶ τό 2009 ψηφίστηκε νόμος γιά τήν ἐπιστροφή ναῶν, μοναστηριῶν, εἰκόνων, λειψάνων κτλ. στήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας, δέν ἐφαρμόστηκε ποτέ, μέ ἀποτέλεσμα τό ἀλβανικό κράτος νά τά παραχωρεῖ ἀκόμη καί σέπρακτορεῖα μοντέλων γιά φωτογράφιση! Ἀκόμη καί ὡς πολιτιστικά μνημεῖα, ὅπως εἶναι χαρακτηρισμένα ἀπό τό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ τῆς Ἀλβανίας, θά ἔπρεπε νά τύχουν σεβασμοῦ καί καλύτερης μεταχείρισης. Ἡ ἀδυναμία τοῦ κράτους νά τά διαχειριστεῖ -ὅπως ὁμολόγησε ἡ ἀρμόδια ὑπουργός- δείχνει τόν δρόμο γιά τήν παραχώρησή τους στήν Ἐκκλησία.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι καί ἡ παρατήρηση, πού κάνει στήν ἴδια ἀνακοίνωση ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας, ὅτι τέτοιες ἱεροσυλίες δέν ἀποτολμήθηκαν ἐναντίον ἄλλης πολιτισμικῆς κληρονομιάς καί δέν ἔχουν γίνει σέ ἄλλη θρησκευτική κοινότητα τῆς Ἀλβανίας.

